REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 6th, 1963 — No. 611 — 19th YEAR OF PUBLICATION

OPNIEUW BEGINNEN

Een bekende schrijver en radio-commentator heeft aan het Anglicaanse congres, dat enkele dagen geleden in Toronto is gesloten, enkele vragen gesteld aangaande de Bijbel. Eigenlijk waren die vragen niet alleen voor de Anglicanen bedoeld, maar over hun hoofden heen waren zij voor alle christenen bedoeld. Mr. Gordon Sinclair heeft getracht duidelijk te maken, dat mensen met een behoorlijk verstand toch moeilijk geloof kunnen hechten aan wat de Bijbel ons zegt. Hij heeft een aantal vragen geformuleerd, niet zozeer omdat hij belangstellend uitzag naar een antwoord, maar meer om in die vragen te doen uitkomen, dat geloof aan de Bijbel weinig minder dan absurd was. Zo in de geest van: "Waarom bezond God de eerste mensen uit het paradijs, zonder hen opnieuw een kans te geven, waar deze mensen niemand hadden, die hun de weg kon wijzen? Zij hadden immers geen ouders of grootouders of onderwijzers of een predikant, waar zij om raad konden gaan?" Of een andere heel gewone vraag over heel gewone dingen: "Hoe kon dit nu, dat Noach honderd dagen in de ark was, zonder voedsel voor de beesten, zelfs zonder hulp om de mest van die beesten op te ruimen?" Als wij op deze en dergelijke vragen geen goed antwoord weten, dan behoeven wij bij Mr. Sinclair niet meer aan te komen met de Bijbel. Dan is het voor hem wel een uitgemaakte zaak.

Iemand is echter Mr. Sinclair te hulp gesneld. In het dagblad "The Telegram" van 21 augustus jl. heeft een afgevaardigde uit Australië naar het Anglicaanse congres, een zekere Mr. Errol Hodge, verteld, dat hij van de onkunde van Mr. Sinclair geschrokken was. Of Mr. Sinclair dan niet wist, dat de meeste welopgevoede (educated) Anglicans de Bijbelse verhalen slechts als allegorieën beschouwen? Verhalen dus, waarin de karakters alleen dienen om de mensheid in zijn geheel voor te stellen of te vertegenwoordigen. Moderne Anglicanen — aldus Mr. Hodge — zijn zo bekrompen niet meer om alles voor waar aan te nemen. Wist Mr. Sinclair dit niet eens? Mensen, die met hun tijd meegaan, redetwisten niet meer over dergelijke dingen. De wetenschappelijke ontdekkingen hebben, volgens Mr. Hodge, nu toch wel voldoende aangetoond, dat wij abuis waren toen wij de verhalen uit Genesis als een wetenschappelijk verslag van de schepping beschouwden.

Ongevraagde steun kwam bovendien uit Engeland. Of het nu steun voor Mr. Sinclair of voor Mr. Hodge is, laten wij maar in het midden. In ieder geval heeft de Anglicaanse Canon John D. Pearce-Higgins tijdens een congres in Engeland onder meer gezegd, dat je de Bijbel niet meer gebruiken kunt in een wetenschappelijke eeuw als de onze. Mr. Pearce is nu wel tot de slotsom gekomen, dat de geschiedschrijving gedeeltelijk fout is. Details zijn in elkaar verward, gebeurtenissen zijn uit hun verband gerukt en profetieën zijn niet uitgekomen. Dit maakt de Bijbel voor deze Anglicaanse geestelijke onbruikbaar.

Je vraagt je nu in alle simpelheid af, waarom deze mensen zich nog zo druk maken, als de Bijbel zo onwaarschijnlijk is en zo onwerkelijk voor hen is geworden. Misschien is dit ook wel teveel gezegd. Misschien maken zij zich er allang niet meer druk over. Maar "geestelijke" zijn is voor sommigen van hen een broodwinning. Het is hun vak. En het oude nederlandse spreekwoord zegt: wiens brood men eet — diens woord men spreekt.

Over uitlatingen, zoals wij die hierboven weergaven, schudden wij het hoofd. Die mensen zijn toch wel ver van de waarheid afgeweken. Dan is het ons anders geleerd. Van kindsbeen af is het ons voorgehouden, dat wij de Bijbel zullen geloven, zoals hij daar ligt. Dit doen wij dan ook . . . of zou het kunnen zijn, dat onze beschouwing over de Bijbel eveneens aan een revisie toe is?

Het is nog slechts een kwestie van enkele weken, en alom in ons land komen dan de kleine groepen weer bijeen voor Bijbelstudie. Of dat nu in verenigings- of clubverband is, of het nu teachers zijn, of het nu ouderen of jongeren zijn, wij gaan weer beginnen met onze Bijbelstudie. Of beter: wij zetten onze studie voort.

Wij wagen het een ongepaste vraag te stellen: als het zo is, dat wij onze Bijbel-studie *voort*-zetten, maken wij dan enige vordering? Ach, wij hebben niemand persoonlijk op het oog en daarom mogen wij die vraag zo wel stellen. Maken wij enige vordering? Bereiken wij er iets mee? Wat willen wij eigenlijk?

Het is echt te hopen, dat deze en dergelijke vragen ons wat onrustig gaan maken. Laat niemand denken, dat wat wij van moderne of liberale kant horen, ons niet raakt. Wij staan veel meer onder de invloed van het hedendaagse denken en van de wereld rondom ons, dan wij meestal beseffen. En als onze Bijbel-studie niet verder reikt dan het uitvinden van het sanitaire vraagstuk in de ark van Noach of van de verblijfplaats van Lazarus' ziel gedurende de vier dagen vóór zijn opwekking, of wat dat vreemde vuur wel is geweest, dat de zonen van Aäron op het altaar legden, — als onze "studie" niet meer is dan een bevredigen van onze nieuwsgierigheid, dan kunnen wij maar beter niet van "voortgezette Bijbel-studie" spreken. Dan kon het wel eens zijn, dat wij helemaal van de grond af opnieuw moeten beginnen.

Geheel afgezien nu wat die mensen, die wij hierboven aanhaalden, over de Bijbel hebben gezegd, moeten wij onszelf afvragen, telkens weer, wat de Bijbel voor *ons* is. De Bijbel is de bron, de springader, de wortel van ons *geloof*. Paulus stelt het zeer exclusief, wanneer hij zegt, dat je over geloof niet praten kunt, zonder het Woord van God (Rom. 10:17). Bijbelstudie is maar niet een verpozing, echte Bijbel-studie is een krachtsinspanning, het is een worstelen om te weten te komen wat God bedoelt. Bijbel-studie is niet het opzetten van een theologisch of filosofisch systeem, nog minder het "indragen" van de Bijbel in een gedachtengang. Nog dezer dagen werden wij er aan herinnerd, dat Professor Vollenhoven, een van de knapste geleerden, die ons gereformeerde volk heeft en een zeer vooraanstaand filosoof, de studenten in Unionville enkele jaren geleden vertelde: "Ik sta hier niet als een filosoof, maar als een gelovige". Daar gaat het toch om, dat wij ons gelovigen weten, dat wij als gelovigen leven, denken, werken, plannen maken, getuigen, verwachten.

Wij zijn er wel zeker van dat er aan onze Bijbel-studie veel mankeert. Er wordt veel geklaagd, dat er zo weinig belangstelling voor deze studie bestaat en wij willen zeker niet ontkennen dat er grond is voor deze klacht. Maar er is minstens evenveel grond voor de klacht, dat wat voor "Bijbel-studie" doorgaat, in feite geen Bijbel-studie is. Wij zouden zelfs nog een stap verder durven gaan en zeggen, dat indien deze studie werkelijk een worstelen in geloof wordt, de belangstelling ervoor zal toenemen. Zie naar Unionville en Banff. Nog deze week werd het ons duidelijk, dat niet het gezelligheids-element van drie dagen kamperen de studenten te pakken heeft. Maar wat hen gegrepen heeft is het perspectief dat zich voor hen opent, indien zij zien (en geloven) hoe God hen in het ambt der gelovigen heeft gezet en de Bijbel als "grondwet" voor dat nieuwe leven en voor die nieuwe mensheid heeft gegeven.

Het is geen wonder, dat iemand, die niet gelooft, hiervoor geen begrip heeft. Hij ontzegt de Bijbel niet alleen zijn gezag, maar hij stelt hem zelfs belachelijk voor. Maar van mensen, die wel geloven, mag worden verwacht, dat zij de diep-doordringende werking van de Heilige Geest in het gebruik van de Bijbel niet alleen erkennen, maar ook laten horen en toepassen.

Misschien moeten wij wel opnieuw beginnen. Misschien moeten wij minder gauw een vraag naar de vragenbus verwijzen of minder gauw zeggen, dat wij toch niet alles van de Bijbel kunnen begrijpen. Misschien moeten wij meer lezen en herlezen. Misschien moeten wij meer bidden.

Een nieuw seizoen ligt voor ons.

D.F.

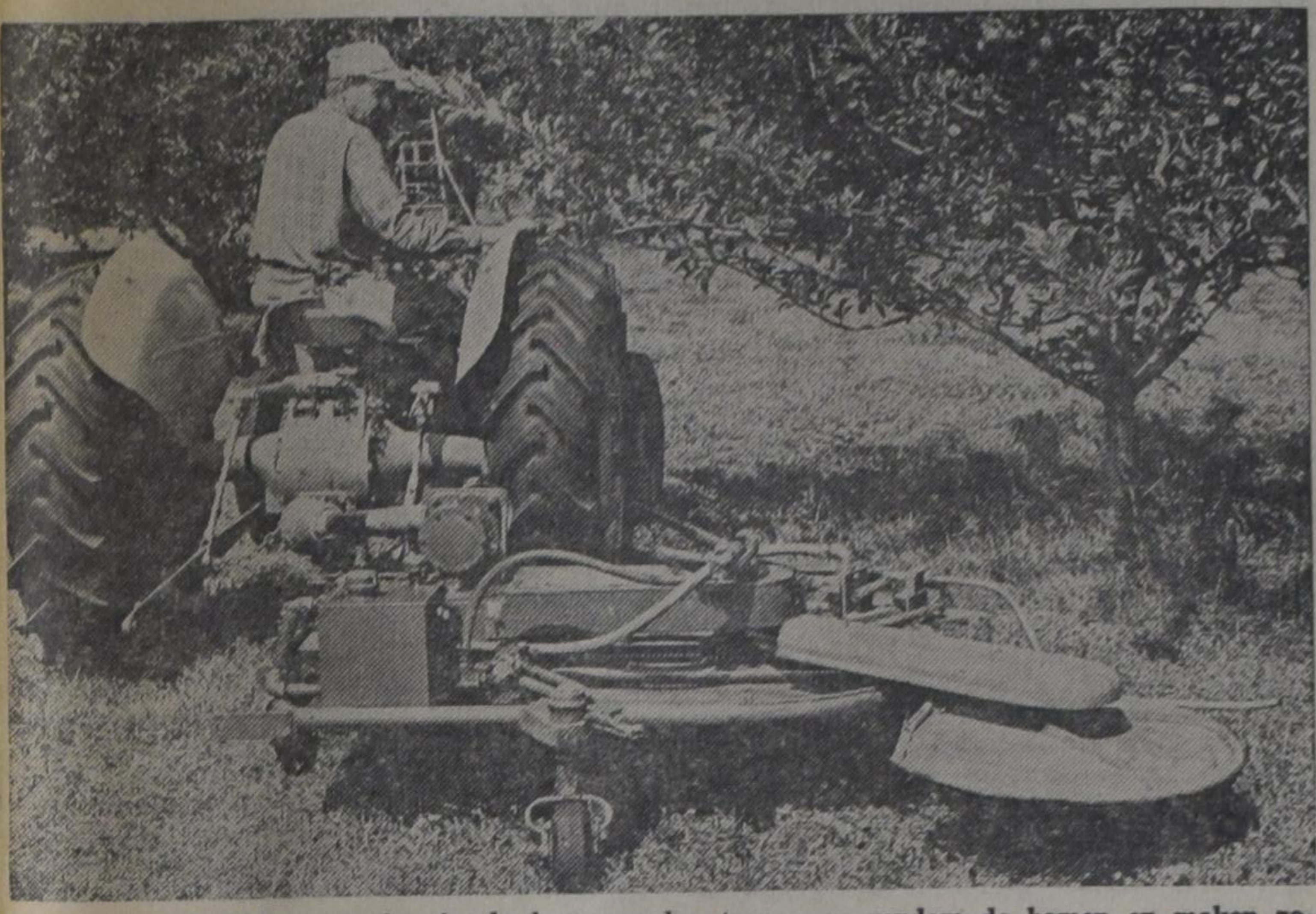

Speciale maaimachines maaien in de boomgaarden tussen en rondom de bomen en maken zodoende dwarsmaaien overbodig. De eerste modellen van deze machines werkten zeer bevredigend tussen oudere, dikkere bomen, doch beschadigden soms de jonge stammen. Deskundigen van het Canada Department of Agriculture te Summerland, B.C., hebben dit nadeel opgelost door het installeren van een extra gevoelig "denkend" mechanisme, dat het mogelijk maakt de machines te gebruiken bij bomen van ½" in diameter.

Algemene Vergadering ARSS

EEN NIEUW SAMENGAAN

Prof. Runner: Leest en herleest de handelingen der Apostelen

Prof. H. Evan Runner

Gedurende de jaarlijkse Unionville-conferenties is er altijd een avond, waarop de studenten in de minderheid zijn. Dat is de avond, dat je haast geen open plekje kunt vinden op de Cherry Hill Farm, want dan komen de mensen van alle kanten en van heinde en ver om aanwezig te zijn tijdens de algemene vergadering van The Association for Reformed Scientific Studies (ARSS). Dit jaar was het op dinsdag 27 augustus.

Je kunt niet zeggen, dat Unionville erg gemakkelijk te vinden is en je kunt evenmin zeggen, dat de tijd van het jaar zo uitnemend geschikt is voor vergaderingen. Maar de opkomst heeft er niets onder te lijden; de zaal was propvol. Met grote aandacht werd er geluisterd en met veel gloed werd er gezongen.

Klokslag acht uur liet de voorzitter, Dr. R. Kooistra van Trenton, de hamer vallen. Na de gebruikelijk opening en verwelkoming lichtte Dr. Kooistra de veranderingen toe, die in het afgelopen jaar in de ARSS hadden plaats gevonden. Voorheen werd er geklaagd, dat de statuten van de ARSS te begrensd waren, zodat velen, die voor het doel veel voelden, geen vrijheid vonden lid te worden, aldus Dr. Kooistra. De schoenen bleken voor velen te klein te zijn. Daarin is nu verandering gekomen. De schoenen zijn groter geworden. Mochten er niettemin toch nog mensen zijn, wie deze nieuwe schoenen niet passen, dan passen deze mensen niet in de ARSS.

De onmiddellijke taak, waarvoor de ARSS zich ziet gesteld, betreft, naar de voorzitter mededeelde, de studie-conferenties, zoals die thans in Unionville (tweemaal dit jaar) en te Banff gehouden worden. Bovendien wil men trachten van betekenis te zijn voor de onderwijskrachten aan onze christelijke scholen, terwijl tevens speciale aandacht besteed zal worden aan de studenten-clubs aan de verschillende universiteiten in Canada.

Zingen

Onder de veel gasten was ook Ds. A. I. de Graaf uit Nieuw Zeeland, die afgevaardigd was naar de Reformed Ecumenical Synod en die aan het verblijf te Grand Rapids tevens de conferentie te Unionville gekoppeld had. De talenten van deze predikant waren blijkbaar spoedig bekend geworden, want de voorzitter nodigde Ds. De Graaf uit de samenzang te leiden. Het bleek de juiste man op de juiste plaats te zijn. Met wat een élan kon hij de schare tot zingen brengen. Behalve enkele bekende hymns leerde hij de aanwezigen in enkele minuten tijds een canon, die werd gezongen alsof het een jarenlang bekend lied was.

Thou eternal art and glorious
All Thy wondrous works victorious!
Let the nations spread abroad
Know that Thou alone art God!

★

Dynamische kracht

De spreker voor de avond was Prof. Dr. H. Evan Runner van Calvin College in Grand Rapids. De titel van de rede was "A New Consorting", hetwelk wij hebben vertaald met " Een nieuw samengaan". Professor Runner baseerde zijn betoog op de eerste negen verzen van Handelingen 17, waarin verhaald wordt hoe Paulus en Silas het evangelie brachten aan de stad Thessalonica.

In het bijzonder in de Handelingen, aldus Professor Runner, komen wij in aanraking met de dynamische kracht, waarmede de Heilige Geest door het Woord van God de wereld verovert. De Joden, die Paulus en Silas beschuldigden de stad in opschudding te brengen, hadden gelijk. Daar waar het Woord komt worden de dingen anders. Er komt opschudding als "de Schriften geopend worden". Waar het evangelie doordringt ontstaan nieuwe relaties, nieuwe methoden, nieuwe gedragslijnen. Het boek Handelingen is er vol van.

Wij moeten er de tijd voor afnemen, om dit boek te lezen en te bestuderen. Ga er nu eens een middag voor zitten en lees dit boek van begin tot eind, en neem het dan nog eens door bij gedeelten, vooral lettend op de bijzonderheden, drong Dr. Runner er bij zijn gehoor op aan.

Radicale verandering

Thessalonica was een prominente stad, de haven van noordelijk Macedonië. Na drie sabbatten waren enige Joden reeds overtuigd, een grote menigte Grieken en tal van voorname vrouwen. (Ziet U de *vaart* van de Heilige Geest?) Het was niet zo, dat deze mensen, nadat zij Paulus en Silas hadden aangehoord, overgingen tot de orde van de dag. Neen, zij sloten zich bij hen aan, er was een nieuw samengaan. Dit is altijd essentieel in het christelijk geloof: het schept nieuwe verhoudingen en het brengt nieuwe relaties. Dat kan ook niet anders. Door het geloof in de opgestane Heiland worden wij een nieuw schepsel. Door dit geloof worden wij door God weer in het ambt gesteld, weer op God aangelegd, aldus spreker. Het was Professor Runner een raadsel, hoe er op de onlangs gehouden Reformed Ecumenical Synod gezegd kon worden, dat het evangelie in het Nieuwe Testament een zaak is van de individuele persoon, en dat het in het N.T. gaat om de redding van zielen. Het is sprekers overtuiging dat het tegenovergestelde waar is. Zeker, het is in die zin individueel, dat God het hart van de mens vernieuwt, het hart: dat is het allesbeheersende centrale punt in iemands leven. Maar juist omdat dit hart wordt vernieuwd wordt alles nieuw in het leven van die man. Bovendien wordt hij niet alleen zelf vernieuwd, maar hij komt ook in nieuw gezelschap. Er is een nieuw samengaan. Oude relaties worden verbroken en nieuwe relaties worden aangeknoopt. Het is dan ook niet zonder betekenis, dat er in Handelingen 17:4 staat, dat de bekeerden "zich bij Paulus en Silas aansloten".

Wij vragen ons af, vervolgde Professor Runner, of wij deze kracht nog in de kerk van vandaag zien. In dit opzicht hebben de Pinkstergroepen er iets van gezien. Onze kerken moeten worden geschud. Maar de kerken durven het Woord van God niet meer in radicale vorm te laten spreken.

Professor Runner wees er op, dat het geen hoogmoed is, wanneer gezegd kan worden, dat iets van die kracht in de ARSS tot uiting kwam. Hoe was de situatie onder de studenten voorheen? Wij hadden ingenieurs, historici, biologen, chemici, enz. Hun vraag was steeds: wat kunt u ons geven, wat hebben wij aan het christelijk geloof in onze bijzondere tak van wetenschap? Zij zochten naar een toepassing van het christelijk geloof op hun terrein, maar zij misten de *centrale* gedachte. Het heeft moeite en inspanning gekost hen daarvan te bevrijden. Het was de steeds weerkerende gedachte: hier sta ik met mijn wetenschap en hoe kan de religie daarin gevoegd worden? Maar het moet zijn: hier sta ik, door genade een nieuw mens, door genade vervuld van de Heilige Geest. In dit nieuwe leven komt nu die bepaalde tak van wetenschap. Die wetenschap komt dus tot een mens, wienst hart is vernieuwd. Dit is dus precies andersom. Religie wordt dus niet toegevoegd aan het leven, maar omgekeerd, het leven is religie en elke tak van wetenschap, in feite alle levensverhoudingen zijn onderworpen aan de religie.

Een nieuw samengaan

Het is onze ervaring, aldus Professor Runner, dat deze centrale gedachte tevens de brug vormt tussen de verschillende takken van wetenschap. Zagen wij voorheen, dat zich groepen vormden, dat wil zeggen ingenieurs zochten de ingenieurs, historici zochten de historici, en zo voort, thans zien wij de groepen verdwijnen en zien wij een eenheid ontstaan, juist omdat de centrale gedachte *allen* bezig houdt.

Een nieuw verschijnsel

Men moge vragen waarom hieraan zoveel aandacht wordt geschonken. Dit is, volgens Professor Runner, omdat dit geheel nieuw is op dit continent. Men kent dit reeds aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Maar het Amerikaanse protestantisme is steeds geneigd om de maatschappij onaangetast te laten, de kerk te beperken tot haar eigen bescheiden hoekje, en zich van het leven rondom ons te onttrekken. Men ziet daarbij echter over het hoofd, dat het Woord van God een Wetswoord is, dat betrekking heeft op heel het leven.

Met enige illustratie liet Dr. Runner uitkomen, hoe opvallend Gods Geest werkt in het leven van verschillende mensen, die naar die centrale gedachte uit het Woord van God willen leven. Men heeft wel eens gezegd, dat wij niet goed weten, wat wij met christelijke lawyers en christelijke politici moeten doen. Professor Runner wekte

(Slot op pag. 2)

The Reformed Ecumenical Synod and Racial Relationships

After many hours of debate the Reformed Ecumenical Synod decided to declare that "where young Christian churches which have come into existence through mission effort belong to different nations, speaking different languages and having different cultures than the older church which inaugurated mission work, it is advisable that these churches maintain separate assemblies up to the level of their own national synods.

But the unity of the Church of Christ, in its diversity, must further be expressed and revealed either by holding joint synodical gatherings as soon as circumstances permit, or in such organizational development as will reflect that unity as far as it is possible to do so. In this way the one Church of Christ in its universality, its unity, and its pluriformity will be progressively revealed among the nations of the world."

The synod will refer the problem of the relationship between the younger and the older churches to the study committee for ecumenicity for consideration in the light of the recommendation reproduced above.

The R.E.S. spent a whole day in discussing the problem of racial relationships. The advisory committee of the synod found itself in the difficult position of not having available a full report from the study committee, appointed by the ecumenical synod of Potchefstroom 1958. The convener of the committee, appointed by Potchefstroom, Prof. Dr. J. Kromminga, reported to the synod that it was most regrettable that it was impossible to present a definitive report on the questions submitted to it. These questions are delicate and complicated. In particular they concern the application of certain Scriptural and Reformed principles to the race problem. The basic agreement, existing in the committee as to the source of authority for the Reformed Churches is not sufficient to provide an easy solution of these problems. The committee, appointed by Potchefstroom, was unable to meet since there were no funds available for joint sessions.

The churches are affected by the vexing problems, tender situations, partial misunderstandings, and passionate feelings which cluster around the race problem.

APARTHEID BIBLICAL?

The Christian community wonders whether the churches, united in a reformed ecumenical synod have anything to say about the racial tensions. The advisory committee of the Synod, convened at Grand Rapids, asked the synod to adopt the recommendation that the term "principle" should not be used incautiously. The term means a regulative rule of conduct expressive of God's will as revealed in Scripture, and demanding application regardless of place, time, and circumstance.

Synod stated as its belief that God's Word does not teach either racial integration or separate racial development as a universally regulative principle expressing God's will for our Christian conduct in race relations. God's Word speaks relevantly to specific racial problems but it cannot be simply assumed that every form of separate racial development is either biblical or anti-biblical. Neither can it simply be assumed that every form of racial integration is either biblical or anti-biblical. The specific and highly complex societal relationships within each land and nation must be taken into careful account when applying the biblical principles of love and righteousness for all men of all races and all nations.

BE CAUTIOUS IN USE OF SCRIPTURE TEXTS

The synod urged to exercise extreme caution in the use of Scripture texts to justify specific racial policies. It is questionable, for example, whether clear statements on racial issues can be deduced from the Babel account of Genesis 10 and 11, and from the Pentecost of Acts 2, beyond taking note of the divisive factors which clearly do exist among men, and the necessary requirements that every man should be able to hear the Gospel in his own tongue.

The synod declared that where members of one ethnic group or nation permanently live within the country of another ethnic group or nation, all ethnic groups and nations shall be accorded equal God-given common rights under God and the law and all individual groups or nations in the exercise of its God-given common rights must not violate the God-given rights of the other individual group or nation. If two or more nations or ethnic groups in the same country wish to preserve their respective identities, territorial separation between these ethnic groups or nations cannot be disapproved on the basis of principle.

Synod declared that where there is violation by the civil government of the teachings of God's Word, it is the duty of Christians, unitedly and individually, to address the necessary admonition to those in governmental authority. It is the responsibility of the Church to instruct its members in the application of God's' Word to every sphere of life, and where necessary, to address the government directly concerning such problems as may arise.

The debate went on for a long time. Participating in the discussions were Dr. G. C. F. van der Vyver (South Africa), Rev. A. Parera (Ceylon), Mr. J. de Jager (U.S.A.), Dr. C. J. Verplanke (The Netherlands), Prof. Dr. J. Kromminga (U.S.A.), Prof. Dr. M. H. Woudstra (U.S.A.), Prof. R. B. Kuiper (U.S.A.), Prof. Dr. H. Stob (U.S.A.), Prof. Dr. H. N. Ridderbos (The Netherlands), Dr. J. F. Allen (South Africa), Prof. Mr. P. Borst (The Netherlands), Prof. Monsma (U.S.A.), Dr. J. D. Vorster (South Africa), and Rev. E. R. Hemphill (U.S.A.).

The crucial recommendation was the one reproduced at the beginning of this report, dealing with the South-African situation.

ONE SYNOD?

The original proposal that young Christian churches (which have come into existence through missionary efforts though speaking different languages and belonging to different cultures than the older church which inaugurated the mission work) and the older churches should be united in one general synod which shall have the delegated power to make binding resolutions for all the churches which compose such a synod. In this way, the original proposal said, the one Church of Christ in its universality, its unity and its pluriformity is revealed among the nations of the world.

OPPOSITION

Dr. J. D. Vorster (Die Nederduits Gereformeerde Kerk of South Africa) said that his church would not accept such a recommendation. Though basically we and the younger churches are of a similar confession, this idea of one united synod cannot be practiced. Our church did missionary works for a hundred years, and we speak from some experience. The Christian Reformed Church does not have one united synod with the young churches of Nigeria. Why should we in South Africa have one synod with the churches which have come out of our missionary work? It would be unwise, and it certainly will not further the cause of the Reformed Ecumenical Synod. This R.E.S. should allow a certain latitude, and it should not start regulating for the constituent member churches.

PROF. DU PLESSIS

Prof. Du Plessis (Die Gereformeerde Kerk of South Africa) appeared to be of a different opinion. We have to help one another. On the missionary field we see one church of Christ that must gather in one synod. The New Testament speaks of one general church, and does not make distinction between national churches. We cannot differentiate between older and younger churches. The unity of the body of Christ must be revealed in one synod also. This is a very serious matter for us.

Dr. Allen (Church of England in South Africa) would like to see that proposal defeated.

Dr. Van der Vyver (Die Gereformeerde Kerk of South Africa) said that his churches struggled a long time with these questions, while studying the Word of God. Die Geref. Kerk and the young, misisonary churches are not basically the same, but in fact, they are the same. His churches have connections with the young churches on lower levels.

PROF. RIDDERBOS LIKES SOME PROPHECY

Prof. Dr. Ridderbos (Gereformeerde Kerken of The Netherlands) was impressed by the discussions, recognizing the great importance of the issue at stake. **"This is one of the most crucial moments of this synod, and we should not bring this to another study committee. I appeal to Dr. Vorster to wrestle with us and to formulate a new recommendation. The whole world looks at the South African churches. I do not like too many study committees, but I do like a little prophecy. Our churches have already dozens of study committees!"**

After some more discussion the original proposal was referred to an advisory committee. Friday afternoon a few hours before the close of synod, the proposal, reproduced at the begining of this report, was adopted.

Een Nieuw Samengaan

(Vervolg van pag. 1)

echter zijn gehoor op nauwlettend toe te zien, wat God doende is in deze tijd. Een ervaring als de ARSS met de studenten heeft opgedaan is nieuw en ongekend. God werkt ver voor ons uit. Wij behoeven niet bevreesd te zijn of er een taak zal zijn voor onze studenten, wanneer zij klaar zijn. Daar heeft God allang voor gezorgd. Hoe vaak hebben wij ons al niet verwonderd over de ontwikkeling der dingen?

Sprekende over de behoefte aan geleerden, die deze centrale gedachte zich eigen hebben gemaakt, voor de wereld rondom ons, herinnerde Professor Runner aan het International College, dat onlangs door de United Nations (UNESCO) op Long Island was gehouden. De staf van dit college bestond uit vier personen. Het was wel zeer opvallend, dat juist de professor in de filosofie uit de Sovjet Republiek kwam! Geeft dit niet duidelijk aan in welke richting de wereldse wetenschap zich beweegt en is het ons dan geen spoorslag om het werk voor de christelijke wetenschap met kracht (ook met de kracht van het gebed) te bevorderen?

• • •

Naschrift. Wij hebben hiermede een beknopt verslag willen geven van de algemene vergadering van de ARSS in Unionville. Over de conferentie zelf hopen wij in ons volgend nummer een en ander door te geven. Wij hebben (met veel erkentelijkheid) Prof. Dr. G. J. Spykman van Grand Rapids bereid gevonden zijn indrukken en bevindingen over de studie-conferentie in ons volgend nummer bekend te maken.

Red.

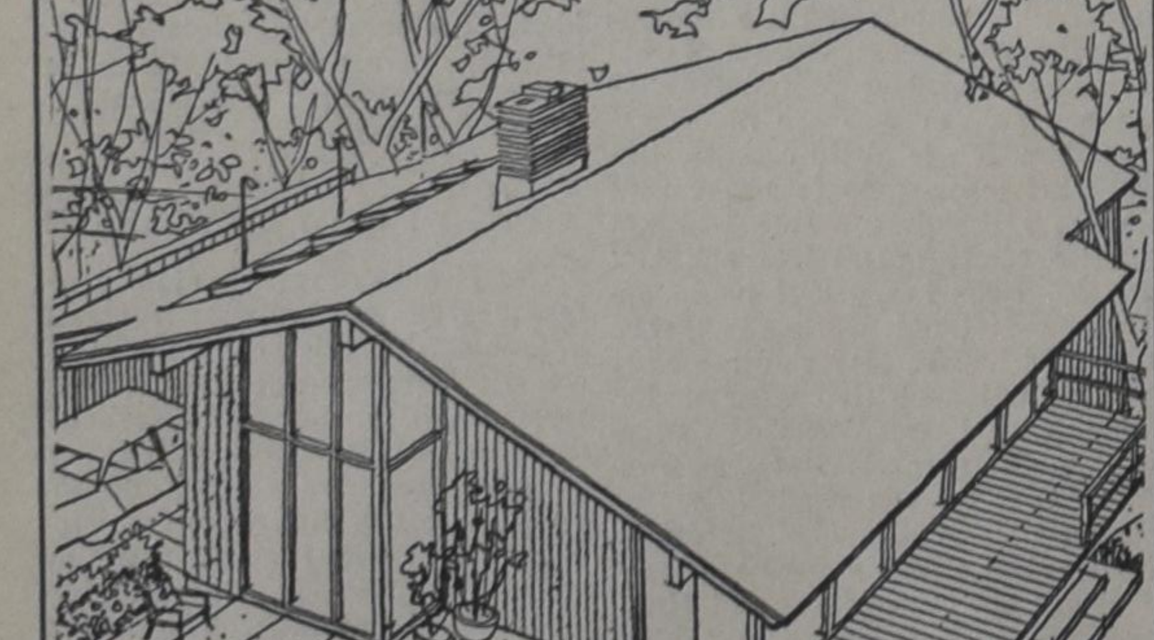

REAL ESTATE

JOHN STRUIK

MEMBER TORONTO REAL ESTATE BOARD

SELLING OR BUYING A HOME?

I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE

247-3998   241-9171

Representing George Gething Real Estate

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280

Agent Canadian National Railway

JOHN SAKES

Uw KAPPER uit AMSTERDAM

Hwy. 8 West van GRIMSBY.

½ Mijl ten O. van SLESSER'S MOTORS, Mountain zijde.

100% Service.

Maandags gesloten   WH 5-2520

Imp.: HOLTZHEUSER BROS.

Toronto - Edmonton - Vancouver

Voor ROOKVLEES en PLOCKWORST

Gesneden of aan een stuk is het beste adres:

HOPMAN'S

MEAT MARKET

5 Emma St.   Tel. EL 2-0740

CHATHAM, ONTARIO

P.O. Box 612

Alles is "Government Inspected".

Lambert Huizingh

Accredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits

•

Box 315

BRADFORD, ONT.

Telephone: PR 5-2282

•

139 Albert St.

OSHAWA, ONT.

Residence: AURORA, ONT.

PArkview 7-9797

Attention Ladies' Societies!

THE NEW GUIDEBOOK

Entirely in the English language

IS OFF THE PRESS NOW

CONTENTS:

Three outlines by the Rev. L. DOEZEMA on:

Genesis 1 : 1,2

Genesis 2 : 3 — 2 : 24

Genesis 2 : 4 — 25

Four outlines by the Rev. JOHN C. VERBRUGGE on:

THE HOLY SPIRIT AND MISSIONS

INTO ALL THE WORLD — THEN THE END

GUIDELINES FOR EANGELISM

THE QUALIFIED WORKER

Two outlines by the Rev. A. PERSENAIRE on:

INTRODUCTION TO THE EPISTLE OF JAMES

THE CONTENTS OF THE EPISTLE OF JAMES

A JOINT PUBLICATION OF THE CANADIAN FEDERATION OF CHRISTIAN REFORMED LADIES SOCIETIES and GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

Price 60¢ per copy

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY Ltd.

Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Officiele Publikatie Uitkering aan Nazi-vervolgden

Nationaliteit van vervolgden en aanvragers

In de Regeling inzake uitkeringen aan nazi-vervolgden wordt als voorwaarde voor het verkrijgen van een uitkering gesteld, dat vervolgden en aanvragers Nederlander of Nederlands onderdaan waren bij de aanvang van de vervolging. In de tweede officiële publikatie inzake bovengenoemde regeling die op 1 augustus jl. is gepubliceerd in alle Nederlandse dagbladen, werd er reeds op gewezen dat door de Minister van Financiën nader zal worden bepaald *welke groepen van gevallen, waarin de staat van Nederlander op een later tijdstip is verkregen,* eveneens onder de regeling worden gebracht. Dit is inmiddels geschied bij beschikking van de Minister van Financiën (Staatscourant 1 augustus 1963). Als resultaat van deze aanvullende beschikking kan thans het volgende overzicht gegeven worden van de gevallen waarvoor, gelet op de nationaliteiten van vervolgden en aanvragers, de regeling inzake van toepassing is:

A. *Nog levende vervolgden* die zelf een aanvrage wegens de eigen vervolging op formulier A wensen in te dienen mits zij:

1. bij de aanvang van de vervolging Nederlander of Nederlands onderdaan waren;
2. dan wel (indien zij bij de aanvang van de vervolging niet Nederlander of Nederlands onderdaan waren) op 10 mei 1940 of bij de aanvang van de vervolging ingezetenen waren van het Koninkrijk der Nederlanden en bovendien ten tijde van de aanvrage de staat van Nederlander wel bezitten.

B. *Nabestaanden* die wegens het overlijden van de echtgenoot of echtgenote, ouder of kind als gevolg van de vervolging een aanvrage op formulier B wensen in te dienen mits:

1. zowel de vervolgde als de aanvrager ten tijde van de aanvang der vervolging Nederlander of Nederlands onderdaan waren;
2. dan wel de vervolgde bij de aanvang van de vervolging Nederlanders was en tevens de aanvrager ten tijde van de indiening van de aanvrage de staat van Nederlander bezit;
3. dan wel de vervolgde bij de aanvang van de vervolging vreemdeling of staatloos was, doch wel op 10 mei 1940 of bij de aanvang van de vervolging ingezetene van het Koninkrijk der Nederlanden was en de aanvrager ten tijde van de indiening van de aanvrage de staat van Nederlander bezit.

Geen aanspraak op een uitkering bestaat in deze gevallen als een aanvrager of de vervolgde in het verleden het Nederlanderschap heeft verloren door zich zonder verlof van de Kroon in vreemde krijgs- of staatsdienst te begeven, tenzij de desbetreffende persoon zulks deed ter bestrijding van een nationaal-socialistisch, fascistisch of daaraan verwant regime.

In de gevallen, hierboven vermeld onder A 2, B 2 en B 3, bestaat geen aanspraak op een uitkering, voor zover de vervolging vóór 10 mei 1940 heeft plaatsgevonden.

Zij die blijkens het vorenstaande onder de regeling vallen *en nog geen aanvraag hebben ingediend* kunnen dit alsnog doen tot 1 oktober 1963, indien zij in Nederland hun domicilie of vaste verblijfplaats hebben, en tot 1 december 1963, indien zij in het buitenland hun domicilie of vaste verblijfplaats hebben.

Burlington Book & Bible House

BIBLES - BOOKS

RECORDS - GIFTS

SUNDAYSCHOOL & CHURCH SUPPLIES

Write, phone or visit our store.

468 Brant Street,

Ph. 637-2151

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Please inform us immediately of any change in your address.

Geref. Oecumenische Synode

Langdurig Debat over Oecumene Kritiek op Geref. Kerken in Nederland

Het was bijna te verwachten dat op de Gereformeerde Oecumenische synode enige kritische opmerkingen zouden worden vernomen zodra het onderwerp "oecumenische vragen" in behandeling zou komen. Welnu, die opmerkingen zijn niet uitgebleven, en de Gereformeerde Kerken in Nederland hebben vooral enige kritiek moeten incasseren omdat sommige synodeleden meenden dat deze kerken te veel zich bewogen in de richting van de Wereldraad van Kerken. De Nederlandse Kerken hadden zelf dit onderwerp ook ter synode gebracht, en de Gereformeerde Oecumenische Synode verzocht haar mening er over te geven.

Het onderwerp is op zichzelf vrij oud, want reeds vele jaren wordt in de kerken van de gereformeerde gezindte gesproken over oecumene. De Gereformeerde Kerken in Nederland hebben enige jaren geleden een uitvoerige studie van het complex problemen gemaakt, en dit rapport aan de synode van Utrecht in 1959 aangeboden. Dit rapport beslaat ongeveer 60 pagina's en werd opgesteld door prof. dr. F. L. Bakker, prof. dr. G. C. Berkouwer, prof. dr. A. D. R. Polman, dr. P. G. Kunst, ds. E. H. van Loo en de heer A. Kuiper. Dit rapport oefent kritiek op de Wereldraad van Kerken, welke vrijzinnigheid binnen zijn gelederen toelaat en de deelnemende kerken vrij laat in de interpretatie van de basis van de Wereldraad, met name de belijdenis van Christus als de Heiland.

En het was uiteraard de Wereldraad van Kerken, die in de theologische conversatie ter Gereformeerde Oecumenische synode de aandacht trok. Of, juister gezegd, de interesse, die de Gerereformeerde Kerken voor deze oecumenische beweging aan de dag hadden gelegd. De deelneming van de Gereformeerde Kerken aan de Internationale Zendingsraad, die een onderdeel is van de Wereldraad, werd uiteraard ook ter sprake gebracht. Het was vooral de gedelegeerde van de Orthodox Presbyterian Church, Rev. Reitsma, die hierin een duidelijke aanwijzing meende te zien, dat de Geref. Kerken in Nederland, gezien het geheel der feiten, opschoof in de richting van de Wereldraad.

Waardering

De synode sprak in een aanbeveling zijn waardering uit voor de grote hoeveelheid waardevol materiaal, die in het Nederlandse rapport was bijeengebracht. Met name de verklaring dat de Kerk van Jezus Christus één is en dat de Kerk in haar zichtbare gestalte er naar moet streven deze eenheid duidelijk te maken en dat de oecumenische taak van een gereformeerde kerk niet bij het lidmaatschap van de gereformeerde oecumenische synode ophoudt, vond algehele instemming bij de synode. De synode sprak in een volgende aanbeveling dan ook de wens uit dat de deputaten van de Gereformeerde Kerken in Nederland hun studie zouden voortzetten en daarbij ook Calvijn's beschouwingen over de verschillen tussen kerken en secten in hun rapport zouden opnemen.

Vurige wens

Tot zover scheen iedereen dan ook wel zonder moeite accoord te kunnen gaan met de voorgestelde aanbevelingen., Het debat kwam echter goed op gang toen de synode gevraagd werd 'haar vurige wens tot uitdrukking te brengen dat de deputaten der Gereformeerde Kerken hun uiterste best zouden doen om de antithese tussen geloof en ongeloof, de ware en de valse kerk, in hun studie recht te doen wedervaren, met het oog op het feit dat in de Wereldraad uitgesproken vrijzinnigen actief zijn en soms vooraanstaande plaatsen innemen en zelfs predikanten en professoren in hoge ere houdt die de grondwaarheden van de Christelijk religie ontkennen".

De gedelegeerde van de Orthodox Presbyterian Church in de Ver. Staten, ds. Reitsma, meende dat de Geref. Kerken in Nederland te veel opschoven in de richting van de Wereldraad. De G.O.S. zou duidelijk stelling moeten nemen en zijn positie ten opzichte van de Wereldraad moeten aangeven, aldus Rev. Reitsma, die herinnerde aan de band der Geref. Kerken met de Internationale Zendingsraad, onderdeel van de Wereldraad. De Indonesische Kerken, voortgekomen uit de zendingsarbeid dezer kerken, zijn zelfs lid van de Wereldraad. Ook de Franse afgevaardigde Ds. Atger bleek in de Wereldraad een groot gevaar te zien en hij liet een waarschuwend geluid aan het adres van de Nederlandse Gereformeerde Kerken horen..

De Nederlandse gedelegeerde Ds. E. G. van Teylingen, die namens de Gereformeerde Kerken als waarnemer naar de Wereldraad-zittingen te New Delhi en naar het congres van de I.C.C.C. te Amsterdam was geweest, was zeer onaangenaam getroffen door deze opmerkingen. Hij meende dat de voorgaande sprekers zich mengden in de interne zaken van een zusterkerk, wat niet in overeenstemming was met de bedoeling van de oecumenische synode. Indien de leden van onze synode in deze geest handelen, zullen wij dit als een motie van wantrouwen moeten beschouwen en wij zullen dan nader moeten beschouwen wat dit voor gevolgen heeft in de toekomst.

Applaus

Ds. J. de Waal (Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland) zei dat de Gereformeerde Kerken in het verleden altijd pal hebben gestaan voor de gereformeerde belijdenis. De Chr. Geref. Kerken hebben daarom altijd met grote achting tegen de Geref. Kerken opgezien. Hij hoopte dat deze kerken ook in de toekomst een klaar en helder geluid zouden doen horen. De Wereldraad wees Ds. De Waal ten sterkste af.

Prof. dr. J. Murray (Orth. Presb. Church) vroeg zich af welke gereformeerde kerk zich gelukkig kan voelen wanneer zij relatie zou hebben met een organisatie als de Wereldraad die zulk een inclusieve basis heeft dat zij vrijzinnigen duldt. De Wereldraad is ontrouw aan Christus, aldus Prof. Murray, wiens opmerkingen een luid applaus aan de synode ontlokten.

Motie-Ds. Van Teylingen

Prof. dr. H. Stob (Chr. Reformed Church) sprak zijn waardering uit voor het rapport van de Geref. Kerken, dat hij een bewonderenswaardig stuk werk noemde. Hij hoopte dat een aanbeveling, opgesteld door Ds. E. G. van Teylingen, zou worden aanvaard.

Deze aanbeveling had Ds. Van Teylingen opgesteld, omdat hij zich niet kon verenigen met de aanbeveling van de commissie. Ds. Van Teylingen stelde daarin nadrukkelijk vast dat de deputaten der Geref. Kerken slechts spreken over de principes van oecumeniciteit en niet over het lidmaatschap van welke oecumenische organisatie ook. Verder stelde de aanbeveling dat "de synode met grote belangstelling het resultaat van verdere studies der deputaten zou afwachten, in de veronderstelling dat de Gereformeerde Kerken geen definitieve stappen inzake lidmaatschap van welke oecumenische organisatie dan ook zouden ondernemen zonder tevoren met de Geref. Oecumenische Synode overleg te plegen."

Prof. R. B. Kuiper (Chr. Ref.) zei dat Prof. Stob het feit over het hoofd ziet, dat de Geref. Oecumenische Synode juist advies wil geven aan de Nederlandse kerken en hij sprak zich dan ook uit tegen de aanbeveling-Ds. Van Teylingen.

Prof. Ridderbos verontrust

Prof. dr. H. N. Ridderbos (Geref. Kerken in Nederland) was hoogst verontrust over de loop van het debat. Als men zo gemakkelijk concludeert dat de Geref. Kerken toch wel in de Wereldraad zullen stappen, wat doen wij dan eigenlijk hier? We behoren zeker niet op deze manier met elkaar om te gaan. Waarom anders heeft de synode van Potchefstroom aanbevolen een verdere studie van het onderwerp te maken? Wij hebben als Gereformeerde Kerken in het geheel geen aanleiding gegeven tot opmerkingen zoals zojuist door sommige afgevaardigden zijn gemaakt. Misschien is het allemaal niet zo kwaad bedoeld als het hier wel tot uitdrukking kwam. Wij vertrouwen U, aldus Prof. Ridderbos, maar men moet ons niet de les gaan lezen. Dat is mijn grote grief tegen dit soort conversaties. We weten en kennen onze verantwoordelijkheden. Wij brengen alles openlijk hier ter synode, en daarom moet U ons niet zó'n behandeling geven!

Ds. A. I. de Graaf (Reformed Churches of New Zealand) zei dat hij in de loop der jaren in de Wereldraad zeer was teleurgesteld en wel op grond van zijn ervaringen in Nieuw Zeeland. Als de Geref. Kerken in de Wereldraad zouden komen, zouden zij een ondergeschikte plaats krijgen.

Dr. J. D. Vorster (Die Nederduits Geref. Kerk in Suid Afrika) wekte op tot geloof en vertrouwen in de Geref. Kerken.

Niet betuttelen

Prof. dr. J. Kromminga (Chr. Ref.) zei: "De Geref. Kerken zijn leerstellig net zo gezond als wij. Waarom zouden wij hen zo moeten betuttelen?"

Dr. G. C. F. van der Vyver (Die Geref. Kerk in Suid Afrika) sprak eveneens zijn vertrouwen uit in de Geref. Kerken.

Dr. Ridderbos meende dat het beneden de waardigheid van een gereformeerde oecumenische synode is om de gehele oecumenische beweging in een zinnetje af te doen. Men kan eenvoudig zoiets niet in één zin voldoende karakteriseren. Het element van wantrouwen dat ligt in de aanbeveling van de commissie moet verwijderd worden.

Ds. Muller (Brazilië) stemde daarmee van harte in. Na enige discussie werd een motie aangenomen, opgesteld door Dr. Vorster (Zuid Afrika) ter vervanging van de aanbeveling van de commissie. Deze motie was een samenvoeging van de motie van de commissie voor oecumeniciteit van de oecumenische synode en de aanbeveling van Ds. Van Teylingen. De woorden "Synod express the fervent wish" werden vervangen door "synod is assured that . . ."

Bescherming van Canada's bezit

door Frank Drea

(Can. Scene) — Geconfronteerd met terreur, wanorde en feitelijke anarchie aan de Canadese waterkant na tien jaren van wetteloosheid, heeft Mr. Justice Thomas G. Norris opzienbarende maatregelen tot herstel van wet en orde in de scheepvaart aanbevolen, die tevoren nooit zijn voorgekomen. Handelend op zijn aanbevelingen heeft de Federal Government besloten tijdelijk het direct beheer van vijf scheepvaart-vakverenigingen over te nemen door een raad van beheer van drie personen in een poging om een einde te maken aan wetteloosheid en geweld. De raad van beheer zal gedurende de volgende zitting van het Parlement worden ingesteld.

Mr. Justice Norris' wijzigingen zijn zo opzienbarend, dat ze vele Canadezen tegen de borst stuiten en wel voral zijn voorstel, dat de regering alle scheepvaart-vakverenigingen zal overnemen, om het land te beschermen tegen de bedreiging van de tsaar der scheepvaartarbeiders, Hal Chamberlain Banks en zijn gangster bondgenoten uit de Verenigde Staten. Maar na acht maanden verhoren te hebben geleid in een eenmans onderzoek inzake geweldpleging bij werk-aangelegenheden aan de waterkant, beweert Mr. Justice Norris, dat de bedreiging voor Canada zo ernstig is, dat slechts drastische maatregelen kunnen afrekenen met Banks en zijn schavuitenbende, die hij regeert onder de dekmantel van de Seafarers International Union of Canada. Hij wijst erop, dat de halfslachtige maatregelen, die 14 jaren geleden genomen zijn om de waterkant te beschermen, de oorzaak zijn van een groot deel van de huidige wetteloosheid, waar schavuiten zeelieden en dokwerkers terroriseren; schepen worden geboycott, geblokkeerd en zelfs beschoten; en duizenden mensen leven in vrees of maken speciale afspraken met Banks.

In 1949 stond de Canadese regering voor de dreiging van de Canadian Seamen's Union, een door communisten beheerste organisatie, die nauw verbonden was met de Rode politiek tegen het Marshall plan. Om de CSU op te ruimen heeft de Regering, met goedkeuring van de scheepvaartmaatschappijen en 23 grote vakverenigingen, Banks van San Francisco gehaald om een nieuwe vakvereniging op te richten. Na een jaar van misdaad en terreur werd de CSU door de Regering onwettig verklaard en had Banks de volle controle over de havenkaden.

Echter begon Banks, zoals Mr. Justice Norris in zijn rapport aangeeft, onmiddellijk een eigen machtssfeer te stichten gebruik makend van een zwarte lijst en onwettige arbeidsbureaus om elke tegenstand van de SIU te verijdelen; hij misbruikte de vakverenigingsfondsen voor welfare en vakantiegelden en gebruikte zijn spierkracht om zeelieden te terroriseren. Mr. Justice Norris brandmerkte Banks als een tweede Al Capone, "een tiran, wreed, oneerlijk, egocentrisch, hunkerend naar macht, gewetenloos", die loog en de in zijn greep verkerende leden zodanig door vrees beïnvloedde, dat ze slechts pionnen en robots in zijn domein waren. Echter zou deportering van Banks naar zijn geboorteland, de Verenigde Staten, het probleem niet oplossen, want de SIU is volgens het rapport nauw verbonden met schavuiten, gangsters en boeven in de Verenigde Staten, die nu onrust veroorzaken aan de Amerikaanse havenkaden. Om zowel Canada als de mensen aan de waterkant te beschermen, moeten meer drastische veranderingen worden aangebracht.

Mr. Justice Norris is van mening, dat overname van de scheepvaartvakverenigingen, **inclusief de** inbezitneming van gebouwen en fondsen, de **werkers onder de be**scherming van Ottawa zou plaatsen. Indien dan de Amerikaanse scheepvaartvakverenigingen de Canadese varensgezellen in de Verenigde Staten aanvielen, zouden ze geheel Canada aanvallen en de Regering van Kennedy zou er dan een eind aan kunnen maken. Regeringsbeheer van de vakverenigingen zou het ook mogelijk maken om Banks en zijn wetteloze handlangers permanent uit vakverenigingsfuncties te weren. En om de zaak geheel af te maken, stelt Mr. Justice Norris voor dat de Regering de huidige drie scheepvaartvakverenigingen tot één samenvoegt. Hij wil ook de **arbeidsbureaus** onwettig verklaren. Dit zou het gehele domein van Banks in duigen doen vallen, omdat Banks dan niet langer enige controle zal hebben over de betrekkingen der werknemers en hun middelen van bestaan.

Voor Europeanen is Regeringsbeheer, althans Regeringstoezicht, op vakverenigingen of bescherming der werkers, niets nieuws. Maar het ontstellende gebrek aan elk Regeringstoezicht op de arbeid in de scheepvaart verbaast de meeste Europeanen. Het Norris rapport is een poging om een tussenweg te vinden om een van Canada's grootste belangen te beschermen.

Zodra U de eerste stap aan boord zet voelt U zich meteen al thuis! Zelfs tegen de laagste Touristen tarieven geniet U *al* de comfort van de "ARKADIA"—haar warme gastvrijheid, voortreffelijke bediening. Luchtgekoeld dineren, heerlijke Europese en Canadese keuken. Europese muziek, dansen, 14 publieke zalen; een van de grootste, overdekte, drijvende zwembaden.

NAAR COBH · LE HAVRE · LONDEN · AMSTERDAM · BREMERHAVEN
VANUIT MONTREAL: 20 September*, 11 Oktober*.
Voordelig Seizoen*

Ga naar Uw reisbureau of de

GREEK LINE

400 Craig Street West, Montreal • 89 King Street E., Toronto
850 W. Hastings Street, Vanvouver

TREIN OP LUCHT

TREINEN WORDEN OUDERWETS

De ingenieurs van Hovercraft in Engeland doen van zich spreken. Zij hebben reeds een auto-boot het levenslicht geschonken die zich op een luchtkussen over water en land kan bewegen. Prins Bernhard heeft in een 'Hovercraft' gereden, of gevaren al naar u wilt.

Deze ingenieurs hebben nu een ontwerp onder handen onder leiding van Ir. Bliss, voor een 'trein op lucht'.

Het gaat hier om een trein zonder wielen die op een luchtkussen zweeft. Langs speciale rails kan deze trein zich bewegen met een snelheid van voorlopig 200 km per uur. Hogere snelheden worden echter voor mogelijk gehouden, in een later stadium moet deze snelheid 500 km per uur worden. De 'Hovercraft' zweeft 10 tot 15 cm boven zijn rails, hetgeen mogelijk wordt door de kracht van een inductiemotor. Technici van de universiteit van Manchester werken aan de ontwikkeling van deze motor. De motor heeft geen bewegende delen en maakt heel weinig lawaai. Wanneer er proefritten met de 'Hovertrein' gemaakt kunnen worden is nog niet bekend. Wanneer de technici de zaak rond hebben denkt men aan een proeftraject tussen Londen en het grote vliegveld van deze stad.

Toronto Board of Education

AVONDCURSUSSEN VOOR NIEUW-CANADEZEN

BLOOR COLLEGIATE INSTITUTE — 1141 Bloor St. West nabij Dufferin St. (maandag, woensdag) (dinsdag, donderdag).

CENTRAL HIGH SCHOOL OF COMMERCE — 570 Shaw St., ten Z. van Harbord St. (maandag, woensdag).

EASTERN HIGH SCHOOL OF COMMERCE — 16 Phin Avenue, nabij Chatham Ave. (maandag, woensdag) (dinsdag, donderdag).

HUMBERSIDE COLLEGIATE INSTITUTE — 280 Quebec Ave., nabij Humberside Ave. (maandag, woensdag).

KING EDWARD SENIOR PUBLIC SCHOOL — Bathurst St. juist ten N. van College St. (maandag, woensdag).

McMURRICH SENIOR PUBLIC SCOOL — 115 Winona Dr., ten Z. van St. Clair Ave. (maandag, woensdag).

NORTH TORONTO COLLEGIATE INSTITUTE — 17 Broadway Ave., juist 1 blok ten N. van Eglinton Ave., ten O. van Yonge St. (maandag, woensdag).

PARKDALE COLLEGIATE INSTITUTE — 209 Jameson Ave., ten Z. van Queen St. W. (maandag, woensdag).

Kent Senior Public School — 980 Dufferin Street (nabij Bloor)
Vierde en Vijfde Jaar voor Gevorderde Engelse Klassen
(dinsdag, donderdag)

INSCHRIJVING

Inschrijving zal plaats vinden in bovengenoemde scholen op 16, 17 en 18 September om 7.30 uur n.m. Inschrijfgeld is $ 5.00. De cursussen vangen aan op 23 september om 7.30 n.m.

CURSUSSEN

Fundamenteel Engels voor beginners: Lager Engels en Burgerschap; Senior Cursus.

Gelegenheidsklassen voor Volwassenen, binnen- en buitenlander van geboorte, die wensen te leren lezen en schrijven. (Op Bloor Collegiate Institute op dinsdag- en donderdagavonden.)

Speciale Cursussen voor Derde Jaars Studenten — maandag en woensdag op Humberside Collegiate Institute, Bloor Collegiate Institute, McMurrich Senior Public School en Eastern High School of Commerce.

LEERPLAN OMVAT

Fundamenteel Engels, een wetenschappelijk ingedeelde cursus voor Nieuw-Canadezen in spreken, lezen en schrijven van Engels; Actuele gebeurtenissen; Naturalisatie Inlichtingen; Canada en haar Volk; Groepsbespreking; Aanschouwelijke hulpmiddelen.

Inlichtingen kunnen des avonds, na 16 september, op de betrokken scholen worden verkregen.

September Unionville Conference

Under joint sponsorship of the Association for Reformed Scientific Studies and the Federation of Calvinistic University Clubs.

Opening of conference: **FRIDAY, SEPTEMBER 27, 4.30 p.m.**

Closing: Sunday, September 29, 10 p.m.

Breakfast will be served for those leaving the conference grounds Monday morning.

LECTURERS: Dr. F. H. Von Meyenfeldt, Dr. H. E. Runner, Dr. C. Seerveld.

With the exception of Dr. Runner's lecture, the lectures will be the same as those delivered at the August Unionville conference.

Church Service, to be conducted by Rev. H. A. Venema, will be held at the conference grounds.

All students, as well as others interested, who could not attend the August conference, be sure not to miss this one. It has been organized especially for you.

Fees: Students $ 15.—. Others $ 21.—.

Send your registration to P. A. Schouls, 397 Albion Road, Rexdale, Ont.

Mensen op onze weg

door INEKE PARLEVLIET

"So you really understand what the consequences are when you sign this 'Consent to adoption' form?", vroeg ik aan het meisje tegenover me. Ze keek niet op, maar streelde behoedzaam het ronde bolletje van de baby die ze op schoot hield, toen ze zachtjes antwoordde: "Yes, I know what it means . . . It means that I will lose all my parental rights and never can claim my baby back . . . not even if I change my mind. When I sign this paper the baby will be no longer mine . . . it will be the very last time that I see her . . ."

"Yet you are definitely sure that you want to give your baby up for adoption, Sandra?"

"Yes, I am very sure . . . It's the best for the baby. She needs two parents, a real home and much love. I can give her only my love . . . but it's not ènough . . . she needs so much more . . . things which I can't give her. It's better this way. For her it is . . ." Weer streelde ze de baby, heel voorzichtig, heel zachtjes. De baby was nog jong. Nog geen twee weken oud.

"She is beautiful, isn't she? She is so sweet . . . Her new parents will love her very much . . . don't you think so?" Nu keek Sandra op. Het antwoord op deze vraag was erg belangrijk voor haar.

"I am very sure about that, Sandra. People who want to adopt a baby only do so because they have so much love for children. And everyone who sees your baby has to love her. She is a lovely child."

"I hope they will love it as much as I do . . . I love her so much, so much . . ." Ze keek weer naar de baby. Ze nam haar kleine voetjes in haar hand en wreef ze langzaam warm.

"Bonnie is just the right name for her, I think. But they will give her another name, you told me, won't they?"

"Yes, Sandra, her adoption parents will give her a new name. They always do."

"I wonder what her name will be . . . but it doesn't really matter. For me she will remain Bonnie . . . as long as I live . . . Will they tell her later on that she has been adopted?"

"We always advise the adoption parents to do so and most of them do."

"What will they tell her about me? Will they tell her that I was a bad girl . . . will they know why I gave her up? . . . Or . . . will Bonnie think later that I did not want her . . . ?" Voor het eerst gedurende het gesprek trilde Sandra's' stem.

"No, Sandra. We will tell the new parents exactly what you are: A good, lovable girl who has so much love for her baby that she is able to sacrifice her own love for her child's sake. When Bonnie gets older, they will tell her that and Bonnie will understand that you have given her more than many other mothers give their children."

"That is good." Verscheidene minuten bleef het stil. Lang en aandachtig bekeek Sandra haar babytje, elk detail in zich opnemend met heel haar wezen. Eindelijk verbrak ze de stilte. "I better sign that paper now."

"Perhaps it's better that I ask the child-care worker first to bring the baby away?" 'Het had geen zin om dit nog langer uit te stellen. Dit ogenblik moest toch komen. Hoe langer we wachtten, hoe moeilijker het voor Sandra werd. Ik kon Sandra niet laten tekenen terwijl ze de baby op haar schoot had. Op de een of andere manier leek dat bijna immoreel. In dit geval althans. Sandra knikte stom. Ze klemde de baby even heel stevig vast en sloot haar ogen. Nu gelijk maar. Maak er een einde aan, dacht ik. Hoe vaak had ik dit al niet meegemaakt, jonge moeders die voorgoed afscheid namen van hun kind? Nooit zou ik er aan wennen. Maar Sandra's' geval leek erger dan al de vorige. Ik liep naar de deur en kwam even later met een van mijn collega's' terug.

Sandra keek bijna verschrikt op toen we samen binnenkwamen. Nog eenmaal drukte ze de baby tegen zich aan en kuste het op het voorhoofdje. Toen stond ze op en gaf de baby aan de maatschappelijk werkster. "Here she is," zei ze schor. Toen draaide ze zich vlug om en ging met haar rug naar de deur staan. Een ogenblik later ging de deur zacht achter de baby dicht. Sandra huidde niet. Haar gezicht nu maar, dacht ik bijna wanhopig, over haar strakke beheerstheid. Huil nu toch. Het hindert niet. Het is beter. Ik legde een hand op Sandra's schouder. Maar Sandra huilde niet. Haar gezicht was bleek en krampachtig beheerst. Haar ogen, waarin even geleden nog een diepe warmte had gelegen, waren plotseling leeg.

"Come, sit down, Sandra . . ."

"She's gone . . ." Het klonk toonloos. "I want to sign now, please . . ."

"I'll ask my director to come in to witness your signature," zei ik, "I'l be back in a couple of minutes."

"I'll wait . . ." Ze ging zitten als een ledepop, maar ze huilde niet. Haar ogen traanden niet, haar mond beefde niet. Haar hele gezicht was leeg.

Ik liep naar het kantoor van mijn directeur. "Sandra Lee is in," zei ik. "She is prepared to sign consents for adoption now. Andrea has the baby already."

"How is Sandra?"

"Bad."

"Is there really no chance for her to keep her child?"

"No, there is not. Not in Sandra's eyes, there is. We have been discussing this for months, Mrs. Maguire. You know the case. Sandra's parents kicked her out of the house when they learned she was pregnant. She is back home again now, but as she has put her parents and relatives to shame with this baby, she is only tolerated. Several times I tried to talk to her parents, but they are very hard and narow-minded people and seem to miss the smallest grain of understanding. They would never accept Sandra's baby. Sandra knows it. She does not want the child grow up in an atmosphere of rejection, hate and prejudice. Even if she leaves her parental home with the baby, her parents and other relatives will never consider the child as belonging to their family. Besides, Sandra would have to work for her own and her baby's support. The father of the child refuses to take any responsibility and as Sandra has no proof whatsoever that he is the father, she would lose a court case re this paternity anyhow. Sandra feels very strongly that she can't give her child a happy home without the presence of a father and other relatives, while she had to board the baby with strangers during her working time. She would barely make enough to pay all these expenses on top of it."

"You don't think she will change her mind or regret her decision later on?"

"No, I don't think so. Sandra is very mature for her age. She realizes better than most unmarried mothers do how dificult the future for her child would be if she would keep it. Above all she wants her baby to be happy. This is her main reason of giving it up."

"I won't talk with her about this subject anymore then. Too bad for Sandra. She's one of the nicest girls I've ever met in my work. I'll take her consent right now."

Mrs. Maguire praatte maar kort met Sandra en daar ze evenals ik overtuigd was dat Sandra zeer bewust haar baby wilde afstaan voor adoptie, nam ze haar "toestemming tot adoptie" handtekening in ontvangst.

Toen Mrs. Maguire de spreekkamer verlaten had, stond Sandra ook op. Ik wilde haar nog honderd dingen zeggen, maar ik wist niets te bedenken dat enige zin had.

"Thanks for all what you did for me,' 'zei Sandra, terwijl ze me haar hand toestak. Maar haar ogen bleven leeg.

"Come back any time if you want to talk about something."

'Thank you. I certainly will." Maar we wisten beiden dat dit alleen een beleefdheidsfrase was en dat we elkaar op dit kantoor niet meer zouden treffen. Bonnie was een muur die tussen ons stond en die niet afgebroken kon worden. Een periode in Sandra's leven was afgesloten. Met vlugge passen liep Sandra naar de deur. Ze keek niet meer om toen ze met de auto wegreed. Alleen. Dappere Sandra.

In gepeins verzonken liep ik naar Andrea's bureau, waarop in een mand Bonnie vredig lag te slapen.

"What a darling baby!" zei Jane, een nieuwe tijdelijke maatschappelijk werkster, die bij ons haar stage voor haar opleiding deed. "I just can't understand it that girls give these babies up for adoption. Their attachment to their children must be quite small."

"Some girls place their babies for adoption because they love them so much. Sandra is one of them," zei ik stroef.

Jane keek me aan alsof ze het in Keulen hoorde donderen, maar ik liep vlug naar m'n bureau. Ik kon het haar niet uitleggen. Niet op dit moment tenminste. Het werk wilde die middag niet meer vlotten.

Gevulde Koeken Het is de spijs, waarmee zij gevuld worden, die Voortman's gevulde koeken zo'n goede naam hebben bezorgd. Een goede naam . . . en een goede aftrek. Vergeet ze vooral niet op Uw picnics.

VOORTMAN'S

DUTCH STYLE COOKIES

R.E.S. Promotes Strong Coordination in Mission Work

The Reformed Ecumenical Synod decided to establish a standing committee on missions, consultative and advisory nature, whose purpose it shall be to assist the constituent churches in their missionary endeavors.

The functions of this committee will be to gather information on current missionary work, especially that of a Reformed nature, to determine what type of mission work need to be done, to find where the various types of missionary work are needed, to distribute the information it obtains to the constituent churches, to help the churches in solving problems, and to suggest means by which the constituent churches *may* assist one another in the propagation of their common faith.

The convener of the committee on mission, evangelism, and relief, the Rev. J. P. Galbraith (Orth. Presb. Church) said in his explanation that especially the young churches want mutual help. This will become more pressing when those young churches send out missionaries themselves.

Prof. Du Plessis (Die Gereformeerde Kerk of Suid-Afrika) asked why an agency should be established for that purpose. In his opinion the same purpose could be achieved in another way.

Prof. G. van Groningen (Reformed Churches of Australia) said that it was the idea to establish a working-committee. The R.E.S. did not do anything on that score yet. Here is an attempt to organize something as a part of the R.E.S.

Dr. J. D. Vorster (Die Nederduits Gereformeerde Kerk, Suid-Afrika) said that he was afraid his churches would object to this. There is no need for such an organization, and there is no great desire either. What can be done by the ordinary machinery of the R.E.S.? Our church spends annually about six million dollars for missionary purposes, and we do feel, too, that there should be more consultation among the churches. He felt like going into the direction of referring this matter to the regional churches for the purpose of further study. The R.E.S.-secretariat should be used for consultation among the churches.

Prof. dr. J. Kromminga (Chr. Ref. Church, U.S.A.) was of the opinion that such a proposal would stall the matter for five years. We need to decide now.

Prof. dr. H. N. Ridderbos (Geref. Kerken, The Netherlands) was in favor of having a standing committee for missionary matters. For a considerable amount of time the debate went on; participants in it were also Rev. W. V. Muller (Reformed Church of Brazil), Rev. P. van Strien (Geref. Kerken, The Netherlands), Rev. A. Parera (Dutch Reformed Church, Ceylon), Prof. dr. J. Murray Orth. Presb. Church, U.S.A.), and Prof. dr. M. H. Woudstra (Chr. Ref. Church, U.S.A.).

Finally the Reformed Ecumenical Synod recommended that each member church of the R.E.S. be invited to appoint a correspondent for continuing contact between the committee on missions and the church. The comittee on missions will be authorized to appoint regional committees, selected from the correspondents mentioned before.

Initially the committee will employ a part-time missions secretary who is well versed in missionary matters to implement its functions. This secretary will be, initially, the same person as the R.E.S. - secretary; he will be directly responsible to the committee on missions. The necessary funds for the work of the committee shall be provided by the constituent churches through the offices of the R.E.S.

A.V.

„ONTHOOFDING" VAN VULKAAN

De miljoenenstad Djogjakarta — in Indonesië — verkeert in latent gevaar. De stad ligt bijna aan de voet van de vulkaan Merapi en bij een uitbarsting van deze vulkaan dreigt de stad naast een groot aantal dorpen 'verslonden' te worden door de Merapi. In opdracht van president Sukarno maken Amerikaanse deskundigen een studie over de mogelijkheid om de Merapi te 'onthoofden'. De gedachte is nu om de top van de vulkaan te verwijderen, daarmede zou het grootste gevaar voor de stad en de dorpen al bezworen zijn. Dit verwijderen van de top wil men bereiken door dynamiet-explosies. Daarbij is het probleem om te zorgen dat de brokstukken niet IN de kratermonding vallen, dat zou het gevaar van de vulkaanuitbarstingen alleen maar verhogen. Inplaats van een oplossing zou men dan een nog grotere dreiging in het leven roepen.

Waarom zou U meer betalen?

Levens-verzekering — Automobile-verzekering — Brand-verzekering — Ziekte-verzekering enz. enz. Men wordt soms naar van al die verzekeringen. En toch is het voor de bescherming van U en Uw gezin noodzakelijk deze verzekeringen te hebben. Alle goede dingen kunnen echter ook overdreven worden. Zo zal bijvoorbeeld een levens-verzekering binnen de perken van het inkomen gehouden moeten worden. Een brand-verzekering niet hoger moeten zijn dan de werkelijke waarde van huis of inboedel. Een ziekte-verzekering kan eveneens overdreven worden.

Het is natuurlijk vanzelfsprekend dat iedere inwoner van Ontario zich verzekerd heeft voor ziekenhuiskosten bij de Ontario Hospital Insurance, de enige instantie in Ontario die voor ziekenhuis-kosten kan verzekeren.

Maar de markt biedt zoveel aan op het gebied van de Operatiekosten en Dokters-kosten verzekering, dat men er verward van wordt.

Hier zijn enkele raadgevingen voor het kopen van een dergelijke verzekering.

Allereerst lette men op de uitkeringen welke de verzekering biedt. In veel gevallen is dit sterk overdreven, waarbij zelden voorkomende gevallen worden verzekerd.

Bijvoorbeeld: Ambulance kosten en speciale verpleegsters verzorging zijn geen normale kosten maar uitzonderingen. Niet een ieder gaat naar het ziekenhuis met de ambulance en slechts in zeer ernstige gevallen zijn speciale verpleegsters nodig. Waarom zou U voor deze dingen een hogere premie betalen? Dokters-visites aan huis en spreekuur worden volledig betaald, soms zijn de eerste bezoeken voor rekening van de patient zelf. Hoevaak komt U b ij de dokter en hoevaak komt de dokter bij U aan huis? U betaalt in de meeste gevallen $ 50.00 premie per jaar voor deze extra uitkeringen.

Betaald U nu meer premie omdat U 6 kinderen hebt, dan iemand die 2 kinderen heeft? Al deze dingen zijn waard bestudeerd te worden.

Indien U nu $ 80.00 of $ 100.00 premie per jaar betaald voor Uw gezin, dan wordt het tijd dat U eens inlichtingen vraagt bij de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society.

Deze verzekering biedt U op zeer voordelige voorwaarden een polis dat U verzekert voor de grote onkosten van Operaties en dergelijke. Met als premie voor een gezin inbegrepen alle kinderen beneden 18 jaar voor $ 34.00 per jaar en voor een alleenstaand persoon voor $ 14.00 per jaar.

Daarnaast biedt deze verzekering U nog een plan, waarbij de dokters-visites in het ziekenhuis en de kosten voor Röntgen foto's worden vergoed voor $ 12.00 per jaar voor een gezin en $ 6.00 per jaar voor een alleenstaand persoon.

Voor volledige inlichtingen stuur onderstaande coupon.

Christian Reformed Church Co-operative
Medical and Hospital Society.
Box 473 — Hamilton, Ontario.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: ....

Adres: ....

Alleen voor inwoners van Ontario

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop

Grote voorraad
HOLLANDSE en ENGELSE
GRAMMOFOONPLATEN,
Bijbels,
Psalmboeken,
Kinderbijbels
Leesboeken,
Studieboeken.
1058 MAIN STREET W.
HAMILTON (ONT.)
Tel. JA 8-1932

P. De Haan & Zonen

AUTOHANDEL, REPARATIE,
SERVICE & BENZINE
FINA STATION
1590 MAIN ST. W.
Hamilton
JA 9-7944
of
FU 3-7380
Zondags gesloten.

Voor al Uw reizen per Boot-Vliegtuig-Bus-Trein

Voor inlichtingen, reserveringen en tickets naar

JAN FABER
Mgr. Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

Canada's Regering Overweegt een

AANVULLENDE EN VERVROEGDE

Pensioen Uitkering

Momenteel kenen we in Canada een uit belastinggelden bekostigd Staatspensioen van $65,— per maand per persoon, dat echter pas op 70-jarige leeftijd ingaat. Voor personen in behoeftige omstandigheden kan dit pensioen op 65-jarige leeftijd aangevraagd worden. Een eigenaardigheid van dit pensioen is dat het per persoon uitgekeerd wordt. Man en vrouw zijn hier voor pensioenaangelegenheden niet één! Indien van een echtpaar de ene helft 70 jaar wordt, ontvangt hij/zij de vastgestelde uitkering. Is de wederhelft op dat moment nog geen 70 jaar dan moet deze wachten tot hij/zij ook deze leeftijd heeft bereikt.

De Federale Minister van Gezondheid, Hon. Judy LaMarsh, heeft kortgeleden bekend gemaakt dat de Liberale Regering zal voorstellen met ingang van 1 januari 1964 dit pensioen van $65,— tot $75,— te verhogen en dat tegelijkertijd een *aanvullend* pensioen ingevoerd zal worden, dat evenwel niet uit belastinginkomsten doch uit door werknemers en werkgevers te betalen *premies* bekostigd zal moeten worden. Voorlopig voor elk 1% van het verdiende loon met als maximum $3.33 per maand.

Men verwacht in de loop van 1964 met het registreren van zo'n 7.000.000 werknemers gereed te kunnen zijn, waarna de premieheffing zou kunnen aanvangen.

Door regeringsdeskundigen is berekend dat vervolgens in 1966 met het uitbetalen van een $10 per maand aanvullend pensioen begonnen zal kunnen worden en dat er 10 jaar premieheffing nodig zal zijn voordat het beoogde maximum pensioen uitbetaald kan worden. Van 1966 tot 1975 zou er dus een overgangsperiode zijn met een opklimming van $10,— per maand.

Men heeft nog niet kunnen besluiten om voor te stellen om ook in Canada het pensioen op 65-jarige leeftijd te laten ingaan. Als tussenvorm wil men echter de pensioengerechtigden de keuze laten of zij hun pensioen willen laten ingaan op resp. 65, 66, 67, 68, 69 of 70-jarige leeftijd, met gegradueerde (aangepaste) uitkeringen. Het aanvullende pensioen zal bovendien afhankelijk zijn van het genoten loon gedurende de jaren van premiebetaling.

Zoals het voorstel luidt *zal* een premiebetalend persoon die het gemiddelde Canadese jaarloon van $4000,— geniet, per 1975, bij het bereiken van de 70-jarige leeftijd, $100,— per maand uitgekeerd krijgen *boven* het algemene pensioen van $75,— per maand. Is zijn wederhelft dan ook 70 jaar, dan brengt dit nog eens $75,— in; maakt dus voor een 70-jarig echtpaar $250,— per maand. Heeft de vrouw ook gewerkt en premie betaald, dan zal ook zij waarschijnlijk nog voor een aanvullend pensioenbedrag in aanmerking komen, gebaseerd op aantal jaren premiebetaling en verdiende loon.

Wil of moet een pensioengerechtigde, met een loonstaat als in bovenstaand voorbeeld, zijn arbeid op 65-jarige leeftijd neerleggen, *dan kan zijn pensioen op deze leeftijd ingaan* met uiteraard een lagere maandelijkse uitkering. Volgens de berekeningen zal na 1975 een 65 jaar geworden werknemer mogen rekenen op ca. $51,— uit het algemeen pensioenfonds, aangevuld met ca. $67,— per maand uit het premiefonds. Het is ons niet bekend, doch zeer waarschijnlijk, dat ook de echtgenote bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd het algemene pensioen vervroegd zal mogen ontvangen, waardoor het inkomen nog eens met $51,— vermeerderd wordt, zodat het inkomen van een 65-jarig echtpaar dan $169,— per maand zou bedragen, zonder nog rekening te houden met eventuele aanspraken van de vrouw uit het premiefonds.

Voor de tussenliggende leeftijden zullen de uitkeringen naar verhouding zijn en dus liggen tussen maximum- en minimumbedragen in bovenstaande twee voorbeelden. Het zal duidelijk zijn dat degenen die vervroegd pensioen aanvragen voor al de resterende jaren van hun leven de *lagere* uitkering zullen blijven ontvangen. Bij het bereiken van de 70-jarige leeftijd komt men *niet* op het maximum, hetgeen billijk is daar men al een aantal jaren vervroegde uitkering heeft genoten.

Gezien het feit dat de Canadese politieke partijen bij elke verkiezing met verbeterde pensioenplannen plegen te komen, mag aangenomen worden dat er na verloop van tijd ook in Canada een steeds meer afgeronde pensioenwet zal komen. Uit de voorlopige berichten kunnen we bijvoorbeeld niet opmaken of *zelfstandige* zakenmensen, provisiereizigers, boeren, tuinders, vissers enz. zich ook bij het aanvullende Premie Pensioenfonds kunnen aansluiten. Bij de aanstaande behandeling in het Parlement zullen dit en andere punten wel aan de orde komen.

Enkele interessante punten van het wetsvoorstel zijn nog dat een weduwe op pensioengerechtigde leeftijd 60% van haar echtgenoots pensioenrechten zal genieten.

Verder zullen de pensioenuitkeringen gelijke tred houden met een eventuele wijziging in het Canadese loonpeil.

Inkomsten uit andere bronnen, waaronder bedrijfs- en overheidspensioenen, blijven buiten beschouwing. Dit is b.v. van groot belang voor werknemers die reeds premie betaalden aan bedrijfspensioenfondsen.

Hoewel het publiek vrij algemeen bovenvermelde voorstellen verwelkomt, zijn enkele provinciale besturen er weinig gelukkig mee. Het nationale pensioenplan doorkruist b.v. de plannen van de provincie Ontario, welks parlement deze zomer met grote haast een wet aannam, welke beoogt per 1 januari 1965 een verplicht pensioenplan voor te schrijven aan alle bedrijven in Ontario met meer dan 15 werknemers. De premieheffing wil men laten aanvangen op 30-jarige leeftijd. Voor elk jaar premiebetaling zou een werknemer die 65 jaar wordt maandelijks $2,— uitkering moeten krijgen. Welke premie hiervoor verschuldigd zal zijn is niet bekend ,daar elk bedrijf, dat onder de Ontario wet valt, dit met een *particuliere* verzekeringsmaatschappij zal moeten opnemen. Deze maatschappijen zullen onder toezicht staan van een "Ontario Pension Commission", die de uitvoerende maatschappijen zal opleggen eerst uit de premieheffingen reservefondsen aan te leggen, voordat tot enige pensioenuitkeringen zal worden overgegaan. Een weinig aantrekkelijk plan voor oudere werknemers.

Daar behalve de verzekeringsmaatschappijen niemand gebaat is bij dubbele premiebetaling en meervoudige administratie, wordt verwacht dat bij de eventuele aanvaarding van het landelijke plan, de Ontario wet gewijzigd of ingetrokken zal moeten worden. De provincie Quebec schijnt het persé zelf te willen doen en is het felst gekant tegen het wetsvoorstel van de Federale regering. Er is al geopperd om Quebec dan maar buiten het aanvullende landelijke pensioenfonds te houden.

Eventuele "provinciale zelfverzorging" lijkt ons erg lastig voor degenen die van provincie naar provincie verhuizen. Krijgen ze b.v. bij vertrek uit zo'n eigengereide provincie hun aan het provinciale fonds betaalde premies en de daarop gekweekte rente mee om zich in het landelijke fonds in te kopen, of moeten alle ex-inwoners van zo'n provincie, als zij te langen leste de pensioengerechtigde leeftijd bereiken, in hun vroegere provinciale hoofdstad(steden) voor een evenredig deel van hun pensioen aankloppen? Minister LaMarsh zegt hiervan: "It would be irresponsible for two levels of government to require the same body of people to be in two different plans — and far to costly."

Het aangekondigde Federale wetsvoorstel zal na de zomervacantie in het Canadese parlement in behandeling komen. De verwachting is vrij algemeen dat Minister Judy LaMarsh — gesteund door Minister President Lester Pearson, die in een voor 9 september a.s. belegde conferentie met provinciale autoriteiten nog eens zijn best zal doen alle provincies mee te krijgen — het wetsvoorstel er door zal krijgen. Van de oppositiepartijen zal naar wij hopen uitsluitend opbouwende critiek komen, hetgeen de uiteindelijke vorm van dit belangrijke onderdeel van Canada's sociale wetgeving alleen maar ten goede kan komen. C.

SUPPORT
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken. *Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.*

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5- 5661

Holland Construction Co.

Wolverton Rd.
GRIMSBY, R.R. 1

Phone
WH. 5-4012

Speciaal in Greenhouse Constructie

en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.

KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

Stadsleven in Istanboel ③

Zodra de zon maar even schijnt trekken de Turken naar de waterkant, daar ze veel van het buitenleven houden. Langs de zee van Marmora, zowel als aan de Bosphorus wemelt het dan ook van restaurants en drinkgelegenheden. Met deze laatste wordt dan wel speciaal bedoeld de soort "coffee shops" waar vooral thee wordt geserveerd. Veel vreemdelingen maken ook gebruik om hun auto aan de oever van de Bosphorus neer te zetten en in de auto zittend, de thee te bestellen die de toegeschoten kellners op hun hangende bladen aanbieden. De vergezichten, een zonsondergang of bezaaide sterrenhemel worden dor de buitenlanders zowel als door de Turken steeds weer bewonderd en het is geen wonder dat honderden auto's daar op zonnige dagen geparkeerd staan. De beroemde Turkish delight en dito noga, of wafels met honig ertussen en ter grootte van een ontbijtbordje, worden door diverse venters te koop aangeboden. Eigenaardig is, dat laatstgenoemde koeken alleen op enkele plaatsen aan de Bosphorus worden verkocht en dus nergens anders in de stad te zien zijn.

Voor de visliefhebbers biedt Istanbul ook heel veel, want overal zijn roeibootjes zowel als vissnoeren te huur tegen zeer redelijke prijs. Vooral op de zee van Marmora zijn elke dag veel jongens en mannen tot ver uit de kust in hun bootjes te zien. Heel wat keren hebben we zelf ook ons geluk beproefd, wat vaak een aardig resultaat opleverde. Even vreemd hebben we gekeken toen we een bootje huurden dat al dadelijk hevig water schepte en we dus gedwongen waren weer naar de "kapitano" terug te roeien. Bij nader onderzoek bleek dat er drie gaten in de bodem zaten. Vlug werden kurken te voorschijn gehaald om de boot te "dichten". Daardoor was het leed bijna geleden, want we ontdekten tevens dat één der kurken niet helemaal paste. Gezien er nogal wat haaien onder de kust te zien waren, vonden we het beter om ons gehuurde "outfit" in een zo goed mogelijke conditie te hebben en dus drukte ik de kurk nog eens extra aan. Het gevolg hiervan was echter dat deze door de bodem ging en langs het bootje opdook. Een probleem was dit echter ook weer niet, want met een lapje katoen werd de kurk pasklaar gemaakt en bleef inderdaad op de juiste plaats zitten. Aldus was het bootje "zeewaardig" en werden we met wensen voor een goed vangst van de kant geduwd. Na de "behouden" vaart keerden we met een emmertje vis naar het hotel terug, waar de kok ze voor ons schoon maakte en bakte. Een klein deel aten we zelf op en het leeuwenaandeel werd verdeeld door de chef kellner, die het aan zijn bedienden gaf.

De meest wonderlijke voorvallen hebben vaak onze aandacht getrokken en vooral in het begin, scheen er geen eind aan te komen aan de ontdekkingen die we deden. We besloten op een zonnige dag om een bezoek te gaan brengen aan het strand van de Zwarte Zee. Had iemand mij gevraagd wat voor idee ik van het strandleven daar had op zulk een dag, dan zou ik zonder aarzelen gezegd hebben: "Mensen in badcostuums zwemmend of zonnebadend." Hoe heel

(Vervolg op pagina 10)

Koopt bij de

ADVERTEERDERS IN

"CALVINIST-CONTACT"

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES

(Vertaald door J. Vriesinga)

(42)

"Als regel doe ik dat ook niet," zei ze met een merkwaardig lachje zonder vrolijkheid; "tenminste vroeger niet. Misschien komt het alleen maar omdat we een dagje ouder worden. Ik voel me soms verschrikkelijk oud. Denk je eens in, volgende maand word ik al negentien."

Randall leek nu echt bedrukt en luchthartig ging ze verder: "Kom op, laten we het allemaal maar vergeten en laten we goeie vrienden blijven, Ran. Ik ben in elk geval blij dat ik je heb leren kennen en die avondjes uit — wel, — ik zal ze nooit vergeten."

Toen hij haar alleen maar een hand gaf bij het afscheid werden ze er allebei wat verlegen onder. Zij brak een rozeknop uit haar corsage en gaf hem die.

"Daar, die moet je nu maar zuinig bewaren als aandenken."

Hij nam het ding onwillig aan en zat het in zijn vingers heen en weer te rollen voor het naar bed gaan, starend in het niets. Dus Fay had gehuild die avond. Wat wonderlijke wezens waren vrouwen eigenlijk? Nee, hij kon het haar toch niet vertellen.

En hij deed het ook niet. Zelfs niet op de laatste dag in de roes van de officiële beëindiging van het studiejaar, met toespraken, en autoriteiten, en ouders, en diners — hij vertelde het haar niet.

De avond tevoren had hij zijn vader van de trein gehaald in Chicago. Dat was een gebeurtenis geweest in de MacRae kring. De vreugde de krachtige handdruk te voelen van zijn vader en zijn stem: "Ranny, m'n jongen," een beetje gehaast alsof hij bang was dat hij het er anders niet uit kreeg.

De hele weg naar Wharton was zijn vader buitengewoon opgewekt geweest. Zijn plannen voor zijn jongen begonnen al weer nieuwe vormen aan te nemen. Hij schilderde ze Randall voor en was zeer verbaasd toen hij geen enthousiasme kon ontdekken in diens reactie.

"Wat is er aan de hand, Ranny. Lijkt het je niet?"

"Ja, het lijkt heel goed, vader, maar ik weet vooruit dat het toch niet zal gaan. Ik heb m'n werkkring al gevonden, paps."

"Kom je niet bij me in de zaak dan?" Het was een diepe teleurstelling en dat was te horen in zijn stem. "Ik dacht dat je veranderd was, Ranny."

Het voorstel was aanlokkelijk, maar Randall had er weinig moeite mee het af te wijzen, al deed zijn vaders teleurstelling hem zeer. Die avond in de kano was zijn besluit eigenlijk al gevallen, realiseerde hij zich nu. Het was misschien niet eens zijn eigen besluit geweest, zozeer als het besluit van Hem die nu zijn leven leidde. En toch viel het ook weer niet mee, dit af te wijzen toen hij er even dieper over nadacht. Het was een van die ogenblikken waarin iemands geloof op de proef wordt gesteld.

"Ja, ik ben veranderd, paps. Maar dat is het juist. Ik heb een andere kijk op de dingen gekregen. Ik weet nu dat God een taak heeft voor al zijn kinderen, dat we Zijn wil voor ons leven moeten volgen. Onze taak is dat waar hij ons het best geschikt voor heeft gemaakt. Ik weet zeker dat ik beter zal zijn als voetbalcoach dan in de zakenwereld. Ik zal niet veel geld verdienen en ook niet beroemd worden; maar ik zal jonge levens mogen leiden om sterker en zuiverder zich te ontwikkelen, edeler door Zijn genade, en dat vind ik een prachtwerk."

"Maar Ranny, wat moet er dan van onze zaak worden? Ik heb helemaal op jou gerekend om het over te nemen."

"Ik ben er niet geschikt voor, paps. Ik heb geen zaken-aanleg. Ik ben helemaal niet zoals U. Ik lijk op Moeder."

"Ja, dat is zo, je lijkt op Moeder. Nou, je moet het zelf weten. Waar word je coach?"

"Hier, in Wharton. Professor Brainard heeft de positie voor me opengehouden sinds December vorig jaar. Hij zei dat hij wel wist dat ik het toch zou doen. Ik heb me er tegen verzet, paps, zo hard als ik maar kon, maar ik heb het op moeten geven. Ik moet U aan Prexy voorstellen. Hij is mijn ideaal."

Hij sprak Prexy en de andere professoren; vrienden van Randall: Craig en Bruce en Nita en Fay. Hij ontmoette Fay per ongeluk. Randall had getracht dit te vermijden. Het was toen alles voorbij was en iedereen met iedereen stond te praten in de gang van het hoofdgebouw. Hij had naar zijn vader lopen zoeken en vond hem juist toen Fay voorbij kwam en lachte; er was geen ontkomen aan geweest.

Nadat ze voorgesteld was aan de man die ze dood gewaand had, en nadat ze zich omgekeerd had om weg te gaan in een bijna kleine-meisjesachtige verlegenheid, zei hij tegen zijn vader:

"Dat is het meisje dat me hier gebracht heeft."

"Je houd van haar?"

"Zoveel dat het niet mooi meer is."

"Wel, moet ze je niet?"

"Nog niet."

"Wat bedoel je?"

"Er zijn voorwaarden."

"Wat voor voorwaarden?"

"Ik moet een Christen zijn."

"Een Christen, wat voor idioot gedoe is dat?"

"Helemaal niet idioot."

"Ben je dan geen Christen?"

"Nu wel, mar dat weet ze nog niet."

"Heb je haar dat dan niet verteld?"

"Nee, en ik ben het ook niet van plan. Ik hoop dat ze het zelf ontdekken zal. Als ze dat niet doet voor het te laat is, wel, dat risico loop ik."

"Je bent nog steeds een kleine jongen met grandieuze ideeën."

"Misschien, maar ik heb hier toch een bedoeling mee."

Diezelfde avond nog vertrok hij met zijn vader naar New York. Maar voor hij wegging kon hij het niet laten om even naar het meisjesgebouw te gaan om Fay gedag te zeggen. Daar hoorde hij echter dat ze al weg was met de vroege trein.

Er zat een vreemd beklemmend gevoel in zijn hoofd toen de trein hem een laatste blik gunde op de universiteitsgebouwen. Het laatst van al verdronk het torentje in het weelderige groen van de bomen.

Heel vaak gedurende de gloeiend hete zomer die volgde werd Randall geplaagd door diepe spijt over zijn besluit niets tegen Fay te zeggen. Het was een marteling — niet te weten waar ze was en wat ze deed; de verschrikkelijke eenzaamheid zelfs temidden van zijn vrienden. In gedachten zag hij haar op zomer-conferenties achter een vleugel, zoals hij haar gezien had die eerste avond.

In deze dagen leerde Randall bidden. Zelden ging hij slapen of hij knielde eerst voor zijn bed en vroeg de Here Fay te omringen met Zijn zorgen en haar spel te gebruiken voor Zijn eer.

Hij leerde meer dan bidden. Dat was de eerste fase in zijn geestelijke groei. De tweede volgde onmiddellijk. Niettegenstaande zijn drukke bezigheden — hij had er in toegestemd die zomer voor zijn vader te zullen werken — vond hij toch tijd om van zijn geloof te getuigen. Daaraan dankte hij een van de merkwaardigste ervaringen in zijn nieuwe leven. Hij had gevolg gegeven aan een uitnodiging van een Wharton-vriend, wiens vader de geestelijke verzorger was van de grote gevangenis van New York.

Het was een woensdagavond na werktijd en hij nam zijn trompet mee. Gedrieën gingen ze de gevangenis binnen. De aanblik van die gezichten boven de gevangenis-uniform zou hij nooit weer vergeten en evenmin hun samenzang.

Hij speelde voor hen:

Out of the ivory palaces
Into a world of woe —
Only His great eternal love
Made my Saviour go.

Dat er onder het spelen een enkele traan uit zijn ogen kwam vond hij niet langer iets onmannelijks. Zijn jonge stem, terwijl hij deze verwrongen en gebroken levens het verhaal van zijn eigen bekering vertelde, maakte een diepe indruk. Hij besloot het relaas met een gedicht dat de Heiland uitbeeldde die met Zijn grote liefde de zondaar blijft volgen totdat hij zich eindelijk gewonnen geeft. Velen konden nauwelijks lezen of schrijven maar het klare getuigenis opende de harten en riep gevoelens wakker die lang verstorven schenen te zijn. Sommigen aanvaardden Jezus als hun Heer en Heiland en vroegen voorbede dat ze kracht mochten ontvangen om die beslissing gestand te doen. Randall had nooit dieper blijdschap gekend. Het was een hoogtepunt in de ontwikkeling van zijn nieuwe leven die zomer.

Het dieptepunt kwam op een dag in het laatst van augustus. Hij kwam terug van een zakenreis en zijn trein stopte in een station onderweg. Toen hij zich weer in beweging had gezet en bijna volle snelheid had bereikt haalde een andere trein hen in op de rails die evenwijdig liepen aan de hunne.

Het geluid van de machtige locomotief naast hem riep zijn aandacht weg uit het boek waarmee hij bezig was. Hij vond het altijd zo'n imposant gezicht. De locomotief gleed voorbij, toen de wagons; hij telde ze — een, twee, drie, vier, vijf — maar toen had zijn eigen trein de volle snelheid behaald en seconden lang, voor hun wegen zich scheidden, raasden de beide treinen naast elkaar voort.

Van waar hij zat keek hij in de wagon naast hem en onwillekeurig bestudeerde hij de passagiers. Het was een vreemde gewaarwording, zo dicht naast elkaar te reizen en toch zo onbereikbaar ver.

Nu versnelde zijn trein haar vaart nog meer en langzaam schoven de wagons voorbij.

Plotseling was het alsof hij bevroor op zijn zitplaats. Daar zat Fay Thurston; als dat Fay niet was . . .

Ze zat verdiept in een boek en keek op noch om. O, maar er was geen vergissing mogelijk, — dat was Fay.

Hij wilde met zijn armen gaan zwaaien, maar realiseerde zich hoe dwaas en nutteloos dat zou zijn. Hij had de vensters aan scherven kunnen slaan en ze zou het nog niet gehoord of gezien hebben.

Het was maar een ogenblik en toen was haar lieve figuur, als altijd zo keurig gekleed, weer uit zijn gezicht verdwenen. De trein donderde over een spoorbrug en voerde hem met razend geweld weg van haar.

Al zijn voornemens niets tegen haar te zeggen lagen als verkreukelde en verregende vodjes ergens in een hoek en zijn verlangen om haar te spreken, haar op te zoeken, sloeg als een onweerstaanbare golf door hem heen.

(Slot volgt.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Met grote reden tot dankbaarheid aan God geven wij kennis van de geboorte van onze vijfde zoon

ERIC PAUL

op 20 augustus 1963.

Wim en Maryka Duyker,
en gelukkige broers:
Peter, Hans, Ronald & Robert.

Box 139, Kawartha Heights,
Peterborough, Ont.

Mr & Mrs. Edward Top wish to announce the marriage of their daughter

HILDA
to
Mr. ENO JANSMA

from Alberni, B.C., on Saturday, September 14, 1963 at 2.30 o'clock in the First Christian Reformed Church on Water Street, Guelph, Ont.

Rev. J. C. Derksen officiating.

A reception following at the Church Hall.

Het behaagde de God des Verbonds, op zondagmorgen 25 augustus 1963 tot Zich te nemen in Zijn Heerlijkheid ons lieve zoontje en broertje

LLOYD OEGEMA,

op de leeftijd van 2 jaar en 2 maanden.

Dat Lloyd thans by de Here Jezus is, Die eens zeide "Laat de kinderen tot Mij komen," is ons allen tot grote troost in dit tragisch gebeuren.

De diepbedroefde ouders,
Mr. & Mrs. T. Oegema—Vander Galiën.
Barteld.
Richard.

Renfrew, Ont.
Fortington Ave. N.

De Here nam plotseling weg uit onze familiekring

LLOYD OEGEMA,

zulks tengevolge van een auto-ongeval op zaterdag 24 augustus 1963.

Geve de Here kracht en steun, speciaal aan de diepbedroefde ouders.

Dat kleine Lloyd thans bij de Goede Herder is, zij ons allen tot eeuwige blijdschap.

Fam. R. Vander Galiën,
R.R. 3, Eganville, Ont.

Fam. J. Hultink,
Graham Ave., Renfrew.

Fam. M. Woertink,
Fortington Ave.,
Renfrew, Ont.

The Ladies' Aid of the Christian Reformed Church of Renfrew, Ontario, wishes to express her heartfelt sympathy with her member, Mrs. Th. Oegema, in the tragic loss of her youngest son

LLOYD,

at the age of 2 years.

May the Covenant God sustain and strengthen her and her husband.

"Suffer little children to come unto Me."

Mrs. C. de Bruyn,
pres.
Mrs. J. Stekelenburg,
sec.'y.

GENEESKRUIDEN

volgens recept der beroemdste natuurgeneesk. artsen en specialisten! Ongelooflijk mooie resultaten ook daar waar alles faalde. Neemt geen risico, slik geen giftige, pijnstillende middelen, welke grote en onherstelbare verwoestingen in het lichaam kunnen aanrichten, neemt de ons in de natuur geschonken onschad. en ongeëvenaarde geneeskrachten.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9mnd.) à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Heden nam de Here plotseling tot Zich onze innig geliefde man, vader en grootvader

PETER BOONSTRA,

op de leeftijd van 56 jaar.

Zijn leven was Christus en de zekerheid dat daardoor zijn sterven gewin was is ons tot rijke troost.

Bertha Boonstra—
Harkema.

Mr. en Mrs.
B. Boonstra,
Dordrecht, Ned.

Mr. en Mrs.
C. Hoytema,
George Arnold.
Hamilton, Ont.

Sidney.
Dick.

502 Hall Street S.W.
Grand Rapids, Michigan.

We hope to celebrate the 35th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

STEFANUS GERHARDUS WESTERMAN
and
NEELTJE WESTERMAN—KOOPMAN

on September 5, 1963.

May the Covenant God continue to bless them and keep them for each other and for us.

Hoofddorp - The Netherlands:
Gep and Beb
Gea and Stephan.

Thamesford - Ontario:
Dicky and Jan Klingenberg,
Nelly - Gerry -
Christina - Steven.

Alys.
Elizabeth.

214 Mill Street,
Woodstock, Ontario.

On August 30th we were privileged to celebrate the thirtieth wedding anniversary of our dear parents and grandparents

HARMEN BOOTSMA
and
TRYNTJE BOOTSMA—VISSER

That the Lord may spare them many more years together, is the wish of their children and grandchildren

Jenny and Case
Tommy
Cathy
Harold

Clarence and Clara
Harvey
Peter

Jim

Ted and Corrie

Andy

105 Alderson Drive,
Hamilton, Ontario.

Op zaterdag, 14 september, 1963 hopen wij te herdenken dat God onze geliefde ouders en grootouders

ANDRIES ALKEMA
en
HELENA ALKEMA—VAN DER MEULEN

30 jaar geleden in het huwelijk verbond.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons allen mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Hamilton, Ont.:
Clarence & Diane Alkema,
Andrew M.
Annette E.

Brantford, Ont.:
Tom & Frances Alkema,
Ronald A.

Chatham, Ont.:
Liz & Kees Vreugdenhil.

Brantford, Ont.:
Nellie.
Harry.
Cecil.

98 Garden Avenue,
Brantford, Ont.

Zo de Heere wil, hopen onze geliefde ouders

D. KOOPMANS
en
C. KOOPMANS—SCHAILLEE

op 14 september 1963, hun vijf en twintigjarige echtvereniging te gedenken.

Hun dankbare kinderen,
Pieter en Carol.
Alie.
Frans.
Danny.

401 Albion Road,
Rexdale, Ont., Canada.

---

110 Acres Dairy Farm met melkcontract

Deze farm is ongeveer 12 mijl van Hamilton. Best land, lichte kleigrond. Een goed huis van alle gemakken voorzien. Beste barn, melkhuis, bulkcooler. 2 Tractors, baler, een harvester. De koeien worden thuis gevoerd. Het is Holstein vee. De farmer heeft een beste veestapel. Alles inbegrepen: vee en machinerie. De vraagprijs is $ 52.000.00 met $ 15.000.00 down.

Er is een gaswel aan de farm, zodat koken en verwarming niets kost.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Te huur: Per 1 oktober,

NIEUW APARTMENT

Twee kamers en keuken met fridge en stove. Geschikt voor teachers of nurses. Vrij uitzicht op park, ongeveer 10 min. lopen vanaf King en James Sts. Telephone JA 8-3533, 16 Ray St. North

---

Wanted, to start immediately:

HELP FOR DAIRY FARM

Single man. Experience preferred. All-year employment. L. Pietersma, R.R. #2, Lyn, Ont. Phone Brockville DI 2-6189.

Gevraagd:

EEN FLINK HOLLANDS JONG MEISJE OF VROUW

voor algemeen huishoudelijk werk en om de moeder te helpen met 3 kleine meisjes, 8, 5 en 3 jaar. Inwonend. Eigen kamer en bad, op begane grond. Maandsalaris $125. Vrijaf voor kerkbezoek en andere activiteiten kan gemakkelijk geregeld worden. Stel U in verbinding met Mrs. A. Nightingale, 330 Hillhurst Blvd., Toronto 19, Ontario. Tel. RUssell 1-5946.

The **Jarvis Canadian Christian School will be in need for**

ONE TEACHER

qualified, for grades 5b and 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

URGENT

The Athens Chr. School Society is still in need of a

PRINCIPAL

for the higher grades 5 through 8. Schoolterm Sept. '63-'64. Please address inquiries and applications to the Secretary: J. Vander Kloet, R.R. 1, Delta, Ont.

Gaat U naar
HOLLAND?
BEL
ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.
IN
BRANTFORD
Telephone 752-4375
Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

TE KOOP:

EEN PRIMA ZAAK
in Hollandse groceries en textile.

In grote stad in Ontario. Deze zaak is beslist een goede broodwinning voor een flinke familie. Flink downpayment gevraagd. Boeken ter inzake. Schrijf aan no. 1643, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Mannenpraat

ZORG EN STRIJD

Iemand schreef in een boek: "Het leven van een mens is gelijk aan een lange wagen die volgeladen is met de oogst van vreugde, teleurstelling en verdriet".

Daar dacht ik aan toen ik een brief las die binnen kwam ergens van de wijde velden in Alberta.

Deze brief is zeer zeker niet bedoeld voor de rubriek M.P. Wel is de schrijver een trouwe lezer van M.P. en wilde daarom iets over zijn zorg vertellen.

Om nu bij het beeld van die lange wagen te blijven, zouden we op willen merken, dat die lading nog al eens verschillend is, d.w.z. voor sommigen bestaat die lading voor een groot deel in teleurstellingen en verdriet.

Onze briefschrijver heeft als immigrant ook niet gevonden wat hij in alle bescheidenheid had verwacht te vinden in Canada. Juist het tegenovergestelde. Zijn ideaal een farm te krijgen en een eigen bedrijf op te zetten is steeds mislukt.

Voor de opgroeiende kinderen was geen regelmatig werk te vinden, hetgen tengevolge had dat ze nu zijn gaan werken bij de Oil Drill Company, waar op zondag moet worden doorgewerkt. Die zondagsarbeid is voor hem een moeilijk ding en heeft hem ook in grote moeilijkheden gebracht met zijn kerkeraad.

Een andere grote moeilijkheid is dat er voor zijn opgroeiende kinderen niet voldoende keus is om een levenspartner te vinden onder geestverwanten, wat tot gevolg heeft dat zijn kinderen met Canadese jongelui omgaan en ook trouwen.

Een en ander leidt tot de gedachte bij deze ouders: kunnen we maar niet beter terug gaan naar Nederland en hebben we eigenlijk niet een fout gemaakt toen we emigreerden?

Ja, dat zijn moeilijke dingen waar we erg mee in het nauw kunnen raken. De schrijver zegt dan ook dat hij veel slapeloze nachten heeft.

Het is niet alleen de schrijver van deze brief die deze problemen is tegengekomen of er nog mee te doen heeft.

Wat betreft de zondagsarbeid moeten we wel bedenken dat, hoe naar of het ook is, het niet altijd is te voorkomen. En een broeder ouderling die bij u aan huis komt om u te vermanen over uw goddeloos leven omdat u op zondag werk doet mag er wel aan denken dat er voor hem ook altijd mensen op zondag werken. Dat is zo met zijn olieverwarming, met zijn hydro, met zijn telefoon en met zijn waterleiding.

Het leven is zo gecompliceerd, dat we het niet meer kunnen uitpellen, zodat we kunnen zeggen: nu heeft mijn leven niets meer te maken met arbeid op de dag des Heren. Natuurlijk hebben we een taak en een roeping voor onze kinderen en ook voor onszelf om als het maar enigszins kan, werk te zoeken dat ons in staat stelt op de zondag met het gezin op te gaan naar de dienst des Woords. Als we nu maar niet denken dat wanneer onze grote kinderen goed werk hebben op een factory en 's zondags altijd vrij zijn, dat ze dan ook geestelijk veilig gesteld zijn. In de fabriek horen ze dingen die hun oren nimmer moesten horen. De zedelijke moraal staat op zulk een laag peil, dat je er van huivert als je bedenkt dat onze jongens en meisjes in zulk een omgeving moeten leven. Mijn ervaring is dat waar veel gehuwde mannen werken het de slechtste plaats is voor jonge mensen. Ze horen daar van zonde, waarvan ze het bestaan niet wisten.

In zulk een wereld leven wij nu eenmaal, waar wij ons ook wenden overal is de bedreiging van geestelijke schade op te lopen, als de Here zelf onze kinderen niet bewaart. Daarom is het zo nodig dat wij onze kinderen van huis uit geestelijk bewapenen en steeds voor hen bidden.

Maar wat zullen we nu doen als we op een plaats zijn beland waar voor onze kinderen geen gelegenheid is om een huwelijkspartner te vinden? Dat wil zeggen een partner in de kring van geloofsgenoten. Het is erg moeilijk hier een advies te geven, want liefde, hoe schone zaak het ook moge zijn, is toch altijd moeilijk te hanteren. Je kunt als vader wel tegen je zoon zeggen, "jongen, dat meisje van Mr. Jansen dat is toch ook een aardig meisje, vraag die dan toch," maar als de liefdevonk niet werkt dan is het net als met je car, als er geen ontsteking is, werkt hij niet.

Ik geloof zeker, dat we onszelf als ouders daar niet al te gemakkelijk van mogen afmaken. Als we als immigrant zijn beland op een plaats waar geen goed functionerend kerkelijk leven is, dan moeten we zoeken naar een weg om daar vandaan te komen en als dat moeilijk is dan moeten we onze opgroeiende kinderen de gelegenheid geven om naar een andere plaats te gaan om werk te zoeken, maar ook om een boyfriend of girlfriend te zoeken. Als we onze kinderen daarin niet helpen dat ze regelmatig worden onderwezen in de leer die naar de Schrift is en de Young People Society kunnen bijwonen, dan moeten we later ook maar niet klagen dat ze mede door hun huwelijk losraken van de kerk en geestelijk verdwalen.

Natuurlijk zijn hier ook bezwaren aan verbonden. Het eerste bezwaar is wel, dat wanneer ze nog in huis zijn, ze een grote steun kunnen zijn voor het gezin of voor het kopen of afbetalen van huis of farm. Want wanneer ze op eigen benen moeten gaan staan, dan komt daar als regel niets meer van terecht. Het tweede bezwaar is dat wij hiermede ook de leiding geheel kwijt raken. Het is lang niet zeker, als er ter plaatse een goed kerkelijk leven is en ook een goed verenigingsleven, dat ze zich daardoor ook laten leiden. Vrijheid is voor de jeugd vaak een gevaarlijk ding.

Een gezin opbouwen en kinderen opvoeden in de vreze des Heren kost veel zorg en ook veel gebed van de ouders en het is dubbel moeilijk als alles in de omgeving waar u woont daarin tegenwerkt, zoals het werk, dat zij doen en de andere jonge mensen, met wie zij omgaan.

Het spreekt vanzelf, dat ook onze briefschrijver tot de overweging komt of het maar niet beter is naar Holland terug te keren.

Op zichzelf genomen is daar geen bezwaar tegen. Canada is niet het beloofde land en Holland is geen diensthuis, integendeel, een goed land met veel werkgelegenheid en men behoeft daar kerkelijk ook niet in de wildernis te leven.

Maar, er is wel een maar bij, je moet wel bedenken dat je heel wat in je gezin overhoop haalt en zelfs is het mogelijk dat de grotere kinderen Canada niet meer vergeten en bijgevolg later weer terug keren en dan is de tweede dwaling erger dan de eerste.

Dit artikel heeft eigenlijk niet veel te maken met M.P., maar uit ervaring weet ik dat er meer mensen zijn, die dit lezen en dezelfde problemen hebben. En de lezers mogen ook weten, dat er iets gedaan wordt om dit gezin een andere plaats in dit land te bezorgen.

Inzendingen voor deze rubriek aan Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.

Norman Campbell brengt verslag uit Ottawa

NATO is nu gereed te strijden voor Duits grondgebied tot aan het ijzeren gordijn. Dit werd aan het Commons Defence Committee medegedeeld door Lt.-Generaal G. Walsh, chef van de generale staf.

Generaal Walsh zei, dat in de eerste tijd van NATO geen verdediging was beraamd tegen Russische agressie ten oosten van de Rijn. Toen de Federale Duitse Republiek zich aansloot bij NATO, begon het gebied van defensieve operaties zich geleidelijk aan naar het oosten te verplaatsen. Thans is het tot aan de grenzen van Oost-Duitsland.

Hij deelde het committee mede, dat er ongeveer 6.000 tanks zijn in een volledig gemechaniseerde Rusissche strijdmacht, waartegenover de NATO nu staat in Duitsland. Geen enkele Russische soldaat gaat te voet. Voorts zijn er van de grond af te schieten kernprojectielen en tactische vliegtuigen ter ondersteuning van de Russische grondstrijdkrachten.

De Canadese Brigade is ongeveer 6.500 man sterk. Zij is ingedeeld bij de noordelijke legergroep van het Supreme Allied Command Europe. Vele militairen geloven, dat het deze groep is, die de spits van een Russische aanval zal moeten afbijten. In Canada zijn twee brigades beschikbaar om de Canadese brigade in Europa te versterken, hetwelk de Canadese bijdrage tot de sterkte van een divisie zou opvoeren. Generaal Walsh verklaarde, dat de plannen voor een snelle verplaatsing van deze divisies naar de inscheephavens, als de oproep mocht komen, bijna gereed waren. Hij legde er echter de nadruk op, dat er niet voldoende scheepsruimte onder Canadese controle of in Canada geregistreerd is om zelfs de twee brigades met spoed naar Europa te verplaatsen. Evenmin kon hij zeggen, welke stappen de regering neemt om zich een dergelijke scheepsruimte te verzekeren.

Zich wendend tot de defensie van het eigen land, zei generaal Walsh, dat de legerstaf gelooft, dat een aanval te land op Noord-Amerika door Sovjet strijdkrachten meest onwaarschijnlijk is. Maar Rode invallen of dreigingen van zulke invallen, kunnen onzekerheid scheppen op Canadese grond. Hij zei: "Onze geografische gesteldheid is zodanig, dat we kwetsbaar zijn voor dit soort van kwelling. Een vijand kan zich nestelen in de meer geisoleerde delen van ons land. Het zou moeilijk zijn hem te verdrijven, tenzij plannen gemaakt zijn en geschikte strijdkrachten beschikbaar zijn om hem te verdrijven."

Het Canadese leger heeft een "fire brigade" (meer populair bekend als Defense of Canada Brigade) om deze bedreiging het hoofd te bieden. Zij bestaat uit drie bataljons, welke alle drie zowel paratroepen als verkennings - ski - compagnies omvatten. Een van deze bataljons is in Edmonton, Alberta, een in London, Ontario, en een in Valcartier, Quebec.

Onder de leden van het Defence Committee, vooral onder hen die tot de oppositie partijen behoren, bestaat het gevoelen, dat het comitee niet alle inlichtingen ontvangt, die het nodig heeft, om de defensie maatregelen te beoordelen. Maar de regering is niet genegen om het comitee geheime zittingen te laten houden, waar geclassificeerde of geheime inlichtingen gegeven kunnen worden.

(Canadian Scene)

Drukwerk nodig?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 312, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Jungle Indians Change a White Man

Primitive tribes in impenetrable jungles in South America are undergoing increases in population even greater than those of the Western world, according to Homer E. Dowdy, newspaper reporter and author of Flint, Mich. Dowdy's new book, "Christ's Witchdoctor" just published by Harper and Row, deals with a tribe of Indians in an undeveloped area of British Guiana near the border of Brazil.

"I left the study of the 'population explosion' in the United States to go down to British Guiana for material for my book and found an even greater increase in population in the heart of the jungle," Dowdy said in a recent interview. "Native tribes that were dying out and almost extinct a few years ago are now increasing in numbers at an amazing rate."

Dowdy attributed this population growth to the work of missionaries who recently introduced scientific medicine to replace the rites of witchdoctors, and taught the Indians better health habits. Former tribal practices injurious to their bodies were discontinued when the Indians became Christians, and the population automatically increased as parents stopped killing newborn children simply because they didn't want them. Former tribal custom sanctioned the murder of a newborn by the father if he struck before the infant was lifted up from the ground where it lay immediately following birth. Once the child had been picked up, tribal custom forbade its murder.

"Population growth there is easier to handle than in the United States, for the Indians have the resources of the jungle to fall back upon," Dowdy said. "However, an increase in population does affect a tribe in some ways. For instance, hunting trips must last longer and carry the men greater distances to find more animals for food, and larger areas of undergrowth must be cut down and burned so bigger fields may be planted. An example of the population growth is found in the number of children under 12 years of age in the Wai Wai tribe. A few years ago there were only five children that young, but a recent count showed 125 in that age group."

In his book, "Christ's witchdoctor", Dowdy tells the story of the Wai Wai Indians and their strange animal-spirit-worshipping culture from the viewpoint of Elka, a young Indian who was a dedicated witchdoctor. The author spent six weeks living with the Wai Wai tribe gaining first-hand knowledge of their past and present ways of life, and interviewing large numbers of them through an interpretor.

In a narrative style he carries the reader into the doorless, windowless houses of palm leaves which the people built for the witchdoctor to enter and sing songs to the animal spirits until he was "carried into the skies" in ecstacy to find cures for the suffering. While he was off in the spirit world of little people and animals, strange voices spoke through Elka, which the Indians thought were the voices of spirits. The center of the Wai Wai spirit life was Kworokyam, believed to be composed of all the spirits of animals and nature wrapped into one all-powerful supernatural being, predominantly evil. Man had a spirit, too. But it had no relation to Kworokyam unless the man was a witchdoctor. Then, on occasion, Kworokyam and the witchdoctor were taught to be joined to become a single being, whether for good or for evil."

As a result of their worship of Kworokyam, the Wai Wai Indians lived in constant fear. They were not only afraid of evil spirits, but also were afraid of offending each other, since it was believed that any angry person could "eat the spirit" of another person for revenge and cause his death.

Some witchdoctors were crafty and evil, some were good. Elka was a good witchdoctor who became the chief of his tribe. He served Kworokyam only to help others. At first he was afraid of the missionaries, thinking all white men were killers. But when he learned to know them and finally became convinced that God was greater than Kworokyam, he became the first convert to Christianity among the Wai Wais. For a while he was still afraid to give up his witchdoctor charms, because of the belief that all witchdoctors who parted with their charms died horrible and immediate deaths.

As time passed and his faith deepened, he made the decision to hand over his basket full of charms to a missionary at a public festival, with the whole tribe as witnesses. Great fear was upon those who watched. They loved Elka and did not want him to die. As time passed and Elka remained strong and healthy, other members of the tribe were convinced that it was safe to reject Kworokyam and they became Christians. Witchdoctors from some other neighboring tribes then parted with their charms. Witchdoctors with slates under their arms going like children to school to learn to read and write their language as recorded by the missionaries became an accepted sight.

Then the faith of Elka and his people began to reach out beyond the banks of the Essequibo. They had learned to live without fear, a good life of peace and wholesome family relations in which they were far happier than in the bygone days of drunken orgies, wife-stealing, murder and theft. They longed to share their new freedom from evil and fear of evil spirits with other Indian tribes formerly their enemies. An Indian to Indian missionary program was started by the Wai Wais independent of the white man. Today they constantly take four or five months trips into the interior to evangelize other tribes hostile to them at the risk of their own lives, feeling the same apprehension the white missionaries had felt on first approaching them in 1949.

Dowdy reports a recent incident not included in his book which illustrates the change in the lives of the Indians that has resulted in the population explosion there.

"The Brazil air force wanted to build an emergency landing strip in the jungle near the border as part of their defense at a site near the home of the Wai Wai tribe," Dowdy said when interviewed. "A Brazilian air force major was in charge of the group to recruit Wai Wai workers to clear the jungle, build the airstrip, live there and keep the jungle at bay. He thought he knew the Indians thoroughly and regarded them as a bunch of ignorant savages, until he visted the clinic which the missionaries had started but had turned over to the Indians. A Wai Wai with dental forceps in his hand entered the room where the major was seated. The major shouted in Portuguese, 'Put those things down before you break something'. The Indian, not understanding Portuguese, ignored him and motioned to another Indian to sit on a stool. After washing his hands, the Wai Wai skillfully extracted his patient's infected tooth, and wrote up the treatment he had given in a small journal, just as in the best of hospitals.

"The major was aghast at the whole procedure," Dowdy reported. "He was even more surprised to learn that when the missionaries had left this area, they had entrusted their packed trunks along with the keys to the Indians. When the Wai Wais began working on the airstrip, they further impressed the major by their good conduct, prayers, and hymn-singing, which contrasted with the behavior of natives he had known in the past. The major then told a visiting missionary he didn't believe in God at all up to that time. He had been convinced there was no love or unselfishness left anywhere in the world, but these Indians had shaken his opinions. He said, 'I've come all the way back here in the jungle to one of the most remote areas in South America and find the Indians are changing my thinking,' Dowdy concluded the interview.

Crisis in South Africa

by John Knight

Part 6 - At the Crossroads

"The impressive period in which we live is often described as a crisis in our civilization. A crisis is a critical situation, a turning point, a web of confusion waiting for conclusive trends and momentous decisions. In such periods society is like a person lost in a forest, seeking an exit,"

—*H. van Riessen: The Society of the Future.*

TRANSKEI INDEPENDENCE

Next month is election month for the people of Transkei, a 16,000 square mile territory along the Indian Ocean between the Kei River and Natal. After the elections Transkei will be an independent Bantu state with its own flag, its own national anthem and of course self-government. The South African will still be responsible for Foreign Affairs defense and some judicial matters but other than that Transkei will be on its own shaping its own destiny.

South Africa will not be the same after October. Transkei is only the first of eight Bantustans, eight independent tribal states, all within the present Union of South Africa and South-West Africa. The program to establish these states is spread over many, many years. It depends largely on the ability of a tribe to take care of itself and their "home" territory.

Transkei is a little larger than Switzerland in area and its inhabitants speak the Xhosa language. Leadership of Transkei will be in the hands of Xhosa speaking tribal chiefs, some of whom have university degrees, and representatives directly chosen by the Xhosa electorate. The chiefs have been groomed by the South African government, but this does not necessarily make them puppets of the central government. About a year ago Chief Matanzima mentioned that in independent Transkei apartheid would be abolished: whites and non-whites would be permitted to stay in the same hotels, for instance. Since there are 100 Zhosas for every white, it seems quite a concession toward the white minority, to be treated equally. But this is not as strange as it seems: the average Bantu is not hostile toward the white man. He has patiently waited for independence and has no grudge against the superior race of yesterday. Apartheid has never been much of a problem outside the cities in South Africa.

Port Hare: Non-European graduates of the South African Native College, Fort Hare, near Alice in the Eastern Cape Province, assembling outside the College Hall for the conferment of degrees by Mrs. W. De Vos Malan, B.A., Deputy of the Vice-Chancellor of the University of South Africa. Standing on the extreme right is Professor Z. K. Matthews, M.A. (Yale), LL.B. (S.A.), who is head of the Department of African Studies, including languages, anthropology and administration.

Racial problems exist mainly in the somewhat integrated industrial centres. It is here that the non-whites experience discrimination and opportunities are limited. Despite Transkei, Tswana, Ovambo and the other five Bantu states there will still be tension, and likely violence, in South Africa. The explosive areas will still be Johannesburg, Kimberley and other cities and providing pleasant Bantu communities won't solve the problem.

THE IMPACT ON POLITICS

It is mainly thanks to Verwoerd that Transkei independence becomes a reality in 1963. He is mainly responsible for the idea of independent Bantustans, an idea he conceived while he was minister of Bantu affairs in the Strijdom cabinet. Verwoerd, contrary to Strijdom, felt that separate states for Bantus was the only solution.

No doubt world opinion forced South-Africa to speed up the program for self-rule. 160 million dollars was allocated a cash program to make Transkei a reality. The world had to see in order to "trust" South Africa's motives. Speed was important, to wait another few years might be fatal. But is wasn't only the outside world that forced Verwoerd to act so rapidly. His Nationalist Party, or at least part of it applied pressure, too.

The Nationalist Party, like many political parties, has two wings: the conservatives, mostly rural Afrikaners and the liberals, the educated Afrikaners and an increasing number of English speaking South Africans.

The business community consists mainly of these English speaking citizens. Their views on apartheid are more moderate. They are also more involved financially: most tax dollars come from this segment of the population and therefore also the greatest part of the 160 million dollars for Transkei. The creation of Bantu states, they speculate, will create a more stable environment. Although white investments in Bantustan are subject to all kinds of restrictions, they hope for a larger share in Bantu economy. World opinion may change in South Africa's favor and boycotts may be lifted, again affecting the economy favorably. Many rural, conservative Afrikaners feel that Verwoerd is too liberal, too much influenced by the liberal faction of their Nationalist Party. But VerWoerd seems to pay little attention to them. The official organ of the African-American Institute, *African Report* even speculates that Verwoerd will try to get Transkei representation in the United Nations. Since *African Report* speaks for the black Africans it is interesting to note that it expects Verwoerd to be forced out by his own party because of his many concessions to the Bantu. One gets the idea that Verwoerd is the best man for the South African negro. How different from popular world opinion!

The cities, as mentioned earlier, are the key to racial relations. Here, more than in any other area, the Bantu demands to be heard. Will the city-negro always remain without a voice and a vote? It seems there is only one way in which the non-white can become active participants in South Africa and equal partners. But it would have to take place after the establishment of the eight Bantustans. The population of the "new" South Africa, after millions of Bantus have been given independence in their own states, will consist of a black minority. If white and coloured (Indian, etc.) combine their forces there would be little danger of the black man taking over control of the country.

Then the black man could be given a vote, not only to determine the government of his Bantu township but to become active in national politics. Then a western type democracy would become a reality. It will be up to South Africa to make concessions to its non-white inhabitants. Perhaps the independence of Transkei will create more flexible state of mind among South Africa's white. Perhaps the establishment of a responsible leadership in Transkei will eliminate the notion that Bantus are second class citizens. Verwoerd's bold plan affects every fibre of the nation: it is truly a political revolution.

IN PERSPECTIVE

With the exception of Angola, South Africa is the only country in Africa where the white man and with him Western civilization, still triumps. For many years African natives considered westernization and Christianity one and the same thing.

The world and particularly Africa is now emerging into a new age. African leaders study abroad in western colleges and return with a different outlook on life. Obsessed by independence and nationalism they only borrow a few things from the Western world (Why trade an African witch doctor for an American psychiatrist?). To many the west has deteriorated and, except for its technology, does no longer stimulate underdeveloped countries because of its high ideals. Everything in the world of the educated has been developed along western thought patterns. History and political movements were evaluated by the world's leaders as intellectual westerners would, until recently. But now, the Afro-Asian block has appeared and it does not want to "buy" American or Russian cultures. Most disturbing of all is the consciousness that in order to live a modern "enlightened" life it is not necessary to embrace Christianity. The world civilization of tomorow is taking form and there is no room for a Christian way of life.

South Africa is an outpost of western civilization in the new Africa. At the cross roads of this new age they have a ringside seat to watch the birth of a different culture. They will be the first who will have to learn to live with it. In some respects South Africa has prepared for this, it has been busy analyzing what - makes - a - Bantu - tick. From its universities some of the leaders of new independent nations have graduated with a deeper understanding of themselves and their background.

The whites of South Africa are there to stay and in this respect they differ from the Belgians, the French and the British who are pulling out. The South African has carved an existence out of African soil, the country is theirs and with them we can say that God has placed them there.

The South African developed Apartheid as a workable solution to a complicated problem. Time will tell how effective apartheid has been to preserve a western civilization at the cape, while preparing non-whites for self-government. But South Africa also has another task: to proclaim the Gospel and propagate a Christian way of life to a continent still looking for a sound philosophy of life.

Africa today has two poles. Its north pole is unmistakably El Qâhira, the centre of Islam better known as Cairo. Islam has already claimed close to half of the continent. The opposite pole of the continent has not been pinpointed, but it is typified by Potchefstroom, the centre of Reformed action in South Africa. The battle for Africa's souls is in full swing and the odds are heavily in favor of El Qâhira. But this should not prevent Christian South Africa from witnessing, from being a champion of the Gospel.

South Africa, there are many things we do not understand about you. There are things which, maybe in ignorance, we call ugly and unfair. But at the same time we realize your tremendous responsibility and our kinship with you in faith. We are also aware that we, and the country of which we have become part, fall short in many ways and also in this we are kin. We will observe your actions closely since in many respects you represent us.

"Seen, Heer, 't land wat vele volkre dra."

Students' Assistance Act

(Can. Scene) — Maximum borrowings by Alberta students under the Students Assistance Act have been increased by $100 per year to a $500 limit; and by $500 for the complete course.

Students enrolled in the faculties of Medicine and Dentistry may now borrow up to $700 in any one year, to a maximum of $2500 for the complete course.

University students are eligible to apply for scholarship and grant assistance under the provisions of the Students' Assistance Act, in addition to the loan program. Grants range from $100 to $450, and scholarships from $100 to $1250. The type and amount of assistance awarded is dependent upon academic standing and financial need.

During the 1962-63 fiscal year more than 7500 students availed themselves of the financial help available under the Act to continue their university or technical education. Since the inception of the Queen Elizabeth Education Scholarship Fund in April, 1959, $2,116,000 has been made available by loans and $3,850,000 in scholarships and grants to Alberta students.

Enquiries should be directed to the Students' Assistance Board, Alberta Department of Education, Administration Building, Edmonton.

Teaching machines-a stimulating advance in education

by John Vriesinga

If you do any amount of reading you must have met the term "teaching machines" in a newspaper or magazine article. Most likely you've just passed it by thinking that it was another of those silly ideas that pop up now and then, while their only virtue lies in the fact that they disappear and are forgotten just as mysteriously. The ideas of "teaching" and "machines" seem just as mutually exclusive as "fire" and "frost", so your reaction is entirely natural.

However, there's more to teaching machines than that (or less, depending how you look at them); at any rate enough to merit your attention.

To begin with, they're not machines in the sense that you normally think of, gadgets with wheels and gears and pulleys driven by a motor. In their most complicated form they're a piece of electronic equipment with a screen and a loudspeaker, and transistors, switches and pushbuttons and the like. The most simplified version differs very little in appearance from an ordinary textbook such as children carry to and fro school.

Both utilize an approach that goes by the name of programmed instruction and which was called by Time Magazine: the first innovation in teaching since the invention of moveable type, in other words the first step forward since printing was discovered.

Time Magazine is not the only one to hail programmed instruction so enthusiastically. Leading figures in the field of education have openly stated that teaching machines hold great promise for the education of adults as well as school children.

The approach is based on the findings of Dr. B. F. Skinner of Harvard, professor of psychology who has made the psychology of learning his specialty.

Dr. Skinner found that there are a number of basic principles which underlie all teaching processes. These principles seem so simple and logical that it is a marvel no one else thought of them and put them to work.

The most important of the principles are these. First, it is easier and better to learn in small logical steps than to try to grasp a whole complex of related ideas and facts at once.

Second, a teacher can only hope to achieve something if he has the active response of his pupils, step by step.

Third, the immediate confirmation of that response increases tremendously the chance that the student will remember what he learned.

There are some other principles as well, which for the sake of brevity, we shall not discuss. The above three principles are, and always have been, the basis for successful teaching, as any teacher will be happy to say.

The mere relating of facts in front of a group of pupils is in itself quite useless. If that were all there is to teaching, we wouldn't need any teachers, only a set of records and tapes and a record-player or tape recorder. First of all, the facts have to be presented in a logical and orderly fashion, step by step. Then some way has to be found whereby these facts become part of the thinking processes of the student, not just for the moment he lets them enter his mind, but as permanently as possible.

These are the things that programmed instruction tries to accomplish, and even early results are so startling that one cannot escape the conclusion that this new approach gives teachers a tremendous boost in the accomplishments of their profession.

It isn't so much the discovery of the basic principles that has made this step forward possible, as well as their systematic application.

In its simplest form programmed instruction looks somewhat like this:

> According to Dr. Skinner the best way to learn any subject is by small steps rather than to try to absorb many related things at once. The first principle of programmed instruction is therefore the principle of ______

small steps

> People learn better if, in addition to being taught according to the principle of small steps, they are also requested to actively participate or respond to what they are being taught. The first principle of programmed instruction is the ______, while the second principle is the principle of ______

principle of
small steps
active response

> Many tests have clearly shown that people actually enjoy learning in this fashion because by writing in the answers to simple questions and then checking with the answers printed in a separate column next to the questions they enjoy the privilege of immediate confirmation. This makes learning stimulating and enjoyable. The third principle of programmed education therefore is the principle of ______

immediate confirmation

> This simple illustration has taught you in just a few minutes the three basic principles of programmed instruction. Chances are you have enjoyed learning about them and are now able to state all three principles. They are
> 1. The principle of ______
> 2. The principle of ______
> 3. The principle of ______

small steps
active response
immediate confirmation

The above is a very crude illustration of programmed instruction as it is now being introduced in the form of textbooks. They are printed in much the same fashion, with a question to be answered or a blank space to be filled in by the student, and the correct answers printed in a separate column. The answer column should be covered with a piece of paper which the student slides down as he proceeds with the questions in the text.

In the more complicated form programmed instruction is presented with the aid of an electronic device which flashes the questions and answers on a T.V.-like screen or even produces them in sound via a loudspeaker or earphones. There is already a wide variety of "teaching machines" on the market ranging in price from five dollars to five thousand dollars each. Not only are they being manufactured they are also being bought and used in schools, colleges and universities on this continent as well as in Europe.

One school board in the U.S., it is reported, was so impressed with the impact of teaching machines, that they bought twenty of the most expensive brand at a total sum of $100,000.- only to find out, when it was too late, that as yet there were no "programs" available to be used in this particular type of machine.

Obviously, a machine is only as good as the material, or the program that has been prepared for its use. A program is the arrangement of the subject matter to be taught according to the principles of programed instruction. Do you still remember them? The principle of small steps, the principle of active response, the principle of immediate confirmation.

An entirely new profession of "programmers" is fastly emerging, people who are trained to break any subject matter down into small logical steps, in such a way that they require the active response of the student and give him immediately the reward of knowing that his answers are the right ones, and that he really is learning.

Experiments seem to leave little room for doubt about this last aspect.

In many cases subjects as algebra have been taught with such success that mediocre students did a whole year's work in less than half the time normally needed with far above average results. Even the highest form of mathematics, calculus, is successfully being taught by programmed instruction. In all instances the speed with which students progress is so striking that many of them at first doubted that they were learning anything at all. Yet independent tests showed that they had just as good a grasp of the material as students who had taken the subject in the "normal" fashion, if not better.

One very obvious advantage is that students may study as fast as their abilities permit. In this way a bright student's progress is not hampered by his class mates who cannot study as fast. Another advantage is that the teacher is relieved of much routine drudgery and consequently has more time available for individual attention to students.

There is quite a controversy raging about the usefulness of teaching machines. Some proponents going as far as bluntly stating that teachers will no longer be needed as soon as the technique has been brought to perfection. One enthusiast has even said that pretty soon we can do away with schools altogether. More sober minded experts realize of course that such notions are preposterous.

Statements like the above of course do very little to win the support of the teaching profession. And as a result many teachers just snort with contempt wherever the subject is brought up. However, in practically all cases where teachers have made a closer acquaintance with this new phenomenon they have recognized its immense value as a teaching aid as it helps them do a better job in less time.

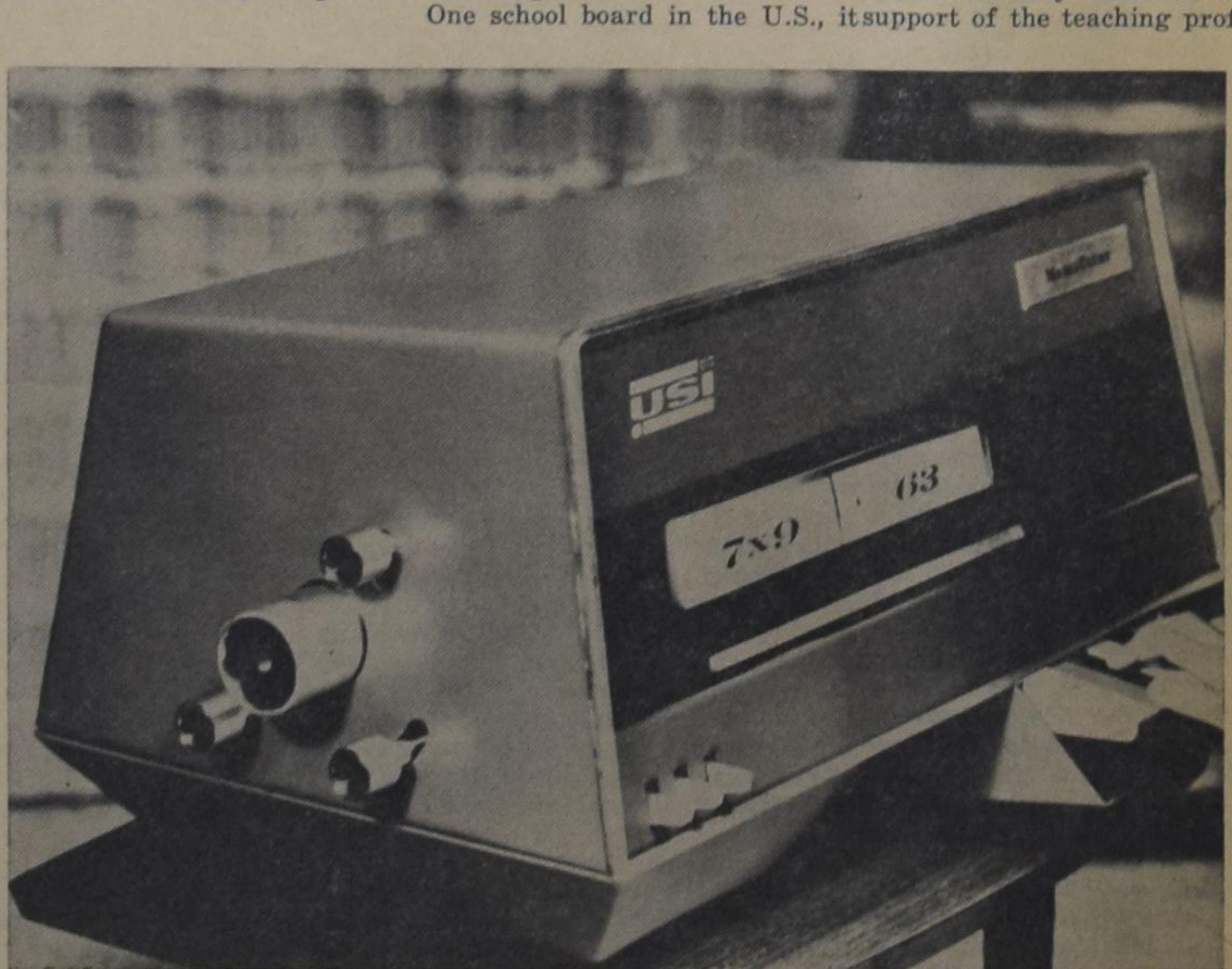

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

The "Diljaram Mate"

The following contains one of the many popular Arab legends. This one deals with a special position in a chess game.

A distinguished Arab had an extreme liking for playing chess at heavy stakes. Once, after having played away everything he had, he offered his wife, Diljaram, of rare beauty. In this game again he soon got involved in a precarious situation, and his opponent was preparing himself to deal the reckless player the decisive blow at the next move. Diljaram, the issue at stake, had watched the course of the game breathlessly. Just at the critical moment she cried out, "Sacrifice both Rooks and save me!" The Arab listened to his wife and won.

We should keep in mind that there are differences in the chess rules between a game as it is nowadays and as it was long ago in Arabia. For instance, originally the Bishop was allowed to jump over a piece in his way without taking it. It is interesting to know that the final position resulting from the diagram below (see the description there) obtained the name "Diljaram mate". It gained wide popularity, stayed in the chess literature during many centuries, and served as motif for more than 200 European chess compositions.

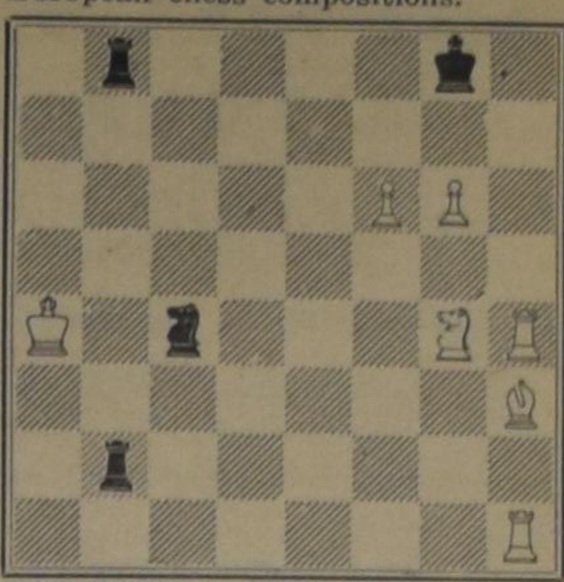

Description

Black threatens mate at the next move, but White wins by 1. R-R8 ch, KxR; 2. B jumps over N to B5 ch, RN7 - R7; 3. RxR ch, K-N1; 4. R-R8 ch, KxR; 5. PN6-7 ch, K-N1; 6. N-R6 mate.

CORRESPONDENCE

During the holidays some difficulties arose. You will have noticed a few misprints in our weekly chess corner. Moreover, at my office the administration could not correctly be kept in order. One question came in, which simply cannot be answered. From now on we hope to prevent such situations, at least till holidays 1964!!

Roots out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(2)

Perhaps Tilda's death was a mercy. For Annie, somewhere in the weakened moments of childbearing that came later with Willie and Joe, somewhere in one of the times when women manage to tell each other everything, by word or implication, would have given away the fact that R. P., in those hard months that had seen the gradual dissipation of the medicine show, had used Jansie as an exhibition to enhance his guitar playing. Tilda Lewis would have had to swallow the bitter draught of having to face the fact that her own grandchild had been and would again be used for the purposes of — begging.

The boys were already seated by the wood-burning cookstove in the lean-to kitchen when Jansie came in. Willie, a big-boned thirteen-year-old with the mind of a six-year-old, was staring eagerly at the pone lying on the stove. His mouth drooled childishly at the corners.

"Wipe your mouth, Willie!" Jansie scolded sharply.

Willie grinned and drew his shirt sleeve across his mouth.

Joe's quick ten-year-old eyes brightened at the prospect of trouble, "Willie's dumb," he told Jansie hopefully.

"Now, now, Jansie," Annie's tongue clicked reproachfully from the smithy doorway, "Don't be so sharp spoken!"

Jansie shrugged and turned away.

Sliced salt pork was swimming in milk gravy in a pan on the back of the stove, alongside a bread pan of soda biscuits. Each member of the family took a plate from the shelf in the corner and served himself from the pans.

The room in which they were eating was bright with the glow from the grilled front of the stove. Along one side of the unfinished walls, a row of iron cooking pans hung on nails, while R. P.'s guitar lay in resplendent silence on a home-made bench by the door. The scent of burning wood mingled with the indefinable smell of poverty and of food. Outstide, the wind was rising, and the small panes of the room's one window rattled loosely.

Somewhere outside a hound dog gave voice to the long, wailing cry of the night.

"Somebody's going to die before morning," Annie said in her plaintive singsong voice, "It's a sure sign."

Willie rolled his eyes apprehensively and R. P. shrugged, "Just old Belle having a bad dream," he told them, and glanced over his shoulder at the dark doorway of the smithy.

Annie shook her head, unconvinced, and the eating went on in silence for a time.

Presently, R. P. stood up and, going to the smithy door, unobtrusively closed it, "There's a norther blowing up," he remarked to nobody in particular, "It's going to be awful cold before morning."

"Ummmm," Annie nodded, and there was about her big body an indeterminate air of apprehension. She shivered.

Willie sat still, his lips slack with listening, "Somebody's coming," he said slowly, "walking."

R. P. looked proudly at the boy. "Now, ain't that the limit," he said wonderingly. "I can't hear a thing, can you Annie?"

"I wish he wouldn't be so spooky about it!" Jansie snapped.

But Joe's eyes turned in quick contempt for his simplewitted brother, "I ain't scared," he said proudly. "I ain't scared of nothing."

"Hush, Joey," Annie warned, "That's jest tempting trouble to talk that way!"

Willie laughed foolishly and nodded with an air of importance, "Somebody's coming," he announced again, pleased with the attention that he was getting. "Somebody's coming—slow."

As the five of them sat, stilled with listening, a dreamy look came across Annie's broad face. "It's fate," she whispered quaveringly. "Fate approaches through the night!"

R. P. stared at his wife with a reluctant fascination and his gray mustache quivered nervously.

But Jansie, suspecting that the words came from yesterday's novel, merely shrugged with the indifference of dreary unexpectancy. "I'd better go open the door," she said in a flat voice.

Relieved to have a break in the eerie uncertainty of the moment, R. P. stood up and assumed his proper role. "I'll go myself," he announced in a fittingly deep voice. Going to the dish shelf, he took down a smoky kerosene lamp and lit it, making of the ceremony a time-consuming thing, "Probably just somebody coming to the shop for something."

But in the stillness of the room, and before the closed door to the smithy, he hesitated and his hand fell away from the latch with a kind of dread. For footsteps could be heard coming up the stair from the smithy, footsteps too light for a passing farmer, yet too slow, and somehow, too hesitating, for a borrowing neighbor. The steps paused on the other side of the door, and a fumbling hand let fall a light blow against the wood.

"Open it!" Jansie's voice snapped from behind him, and R. P. started. "Open the door," she told him again.

Her matter-of-fact tone gave him the needed push of courage.

He opened the door.

In accordance with R. P.'s recent prediction, it had begun to snow. Slowly, the great wet flakes fell across the beam of light that shone from the lamp in his hand through the wide doors of the smithy. And in that beam, a face looked up at him.

For a moment, R.P. felt a return of his uneasiness. But Jansie's hand touched his arm, and her voice broke the silence. "Well, ask 'em in!"

Without answering, R. P. stood aside and held the door wider. "Come in, Ma'am," he said to the woman on the steps.

Hesitantly, but yet with a startling quickness, the woman came into the kitchen. As she moved into the room, R. P. closed the door behind her and stood staring.

"Who is it, Mr. Sanders?" Annie's plaintive query came from the corner behind the stove.

"It's a stranger, wife," he told her, and waited, his eyes on the visitor.

The woman stood shivering for a long moment, and it was as if she could not make up her mind what to do.

They studied her with puzzled eyes. She was not tall, but the dank limpness of her dark hair and shawl, the streaked wetness of her weary face, gave her a look of gauntness and of height. Great green eyes stared out of the faint remains of beauty with a frightened helplessness that was out of keeping with the unmistakable marks of a harsh worldliness that lay upon her features. Even the sweeping folds of the bedraggled cape that fell about her normally slight figure could not conceal the fact that she was bearing a child.

"It's snowing," she said in a husky voice. "We can't go on."

R. P. stood hesitating, uncertain and almost frightened by the strangeness of her scurried arrival out of the night, like a scared rabbit hunted by dogs. Even as he groped for decision, the wild lunge of the rising blizzard outside shook the little building. To send her out again in that would be cruel, but—

"We?" he asked, his face cautious.

For answer, she turned back to the door and opening it, her eyes still turned upon the group in the little room, she motioned to someone in the shadows.

And a man came slowly into the light and up the steps, his face hidden by the brim of his wet, battered hat. He carried a bundle in his hand.

When he had reached the top of the steps, a thin hand, in a gesture both clumsy and graceful, took off the hat, revealing fine dark hair and brown tired eyes. They saw that he was only a great overgrown boy, bewildered and unsure.

Annie struggled from her seat behind the stove and waddled over to the woman. "Come to the fire, dearie," she said in a cordial whine, "You look just about froze. We're mighty glad to have company."

The woman glanced sideways at the man, and made her way a bit nearer the stove, her face impassive. Then, even as they all stood watching, a wrench of pain struck her slight body, so that she jerked forward as if giving in to the force of it, and a low moan pushed between her cold-blued lips.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Hamilton I, Ont., by acclamatie, L. Tamminga te Edmonton (Maranatha), Alta.

te Falmouth, Mich., Kandidaat G. W. Sheeres.

Tweetal

te Langley, B.C., M. Geleynse te Medicine Hat, Alta., en Kandidaat G. W. Sheeres.

SCHOOLNIEUWS

OPENING VAN DE TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Het was een historisch moment, toen dinsdagmorgen 3 september de voorzitter van de Toronto District Chr. High School, de heer F. J. Reinders, de school voor geopend verklaarde. Jaren van voorbereiding gingen hieraan vooraf, maar met des te meer voldoening kon men dan ook thans de studenten ontvangen.

Het aantal studenten was groter dan men aanvankelijk vermoedde. Hadden zich eerst 49 studenten laten inschrijven, op de openingsdag waren er 56. Voorlopig geeft men alleen de grades 9 en 10 en gaandeweg wil men uitbreiden tot een volledige high school. Grade 9 telt 30 en grade 10 26 studenten.

Speciale waardering werd geuit aan het adres van Georgetown, Acton en Springdale. Van deze plaatsen komt een goed aantal studenten, maar bovendien heeft men daar een flink begin gemaakt door schoolbussen aan te schaffen, die de studenten iedere dag van en naar school brengen.

De Toronto High School staat onder leiding van Mr. P. Meyer, B.A., terwijl de staf verder bestaat uit Mrs. H. Hiemstra, B.A. en Mr. Jack Olthuis, B.A.

Zolang de society nog niet over een eigen schoolgebouw beschikt, wordt het onderwijs gegeven in de lokalen van de Second Christian Reformed Church of Toronto aan de Albion Road te Rexdale, Ont., die zich voor dit doel uitstekend lenen.

H. KREEFT, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

•

LICENSED MUNICIPAL AUDITOR

•

968 EXMOUTH STREET

SARNIA, ONT.

ED 7-8559

VERSCHENEN

Christian Perspectives 1963

Lezingen, gehouden tijdens de Unionville-Conferentie van de A.R.S.S. in 1962. Iedere serie lezingen is thans in een afzonderlijk boekje, n.l.

DR. C. SEERVELD
"A Christian Critique Of Art"

DR. R. KOOISTRA
"A Christian Approach To Sociology"

IR. H. VAN RIESSEN
"The University And Its Basis"

PRIJS PER DEELTJE $1.00

Verkrijgbaar bij Uw boekhandelaar, of bij

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
Box 312 Station B Hamilton, Ont.

Christian Perspectives Series

UIT VOORRAAD LEVERBAAR BIJ

SPEELMAN'S BOOKHOUSE

10 Golfdown Drive REXDALE, ONT. Phone 741-6563

INTERESTING DISCUSSION AT R.E.S.

What is the calling of the church in modern society ?

GEREF. KERKEN ASKED OPINION SISTER CHURCHES

What is the church's calling and in what way does the church have to perform this task? In how far is evangelization the first task of the church? Is this an essential task for the church or has the church been especially placed in the world for that purpose? These questions and many others were brought to the attention of the Reformed Ecumenical Synod of Grand Rapids, by Rev. P. van Strien, delegate of the Gereformeerde Kerken in the Netherlands.

The Dutch churches have been wrestling with these problems for several years already; the answers to these problems are not easy, and therefore, the synod of the Gereformeerde Kerken in Nederland decided to request the Reformed Ecumenical Synod to discuss these problems.

How do other churches approach these matters? asked Rev. Van Strien. We have to be in solidarity with the world, and we have great responsibilities, but how do we have to go about these matters?

There is a theology behind some of the modern ideas about these things, viz. that all men are saved, but many do not know of this salvation yet, and we have to be solidary with them. What has the church to say?

Dr. Van der Vyver (South Africa) said that the primary task of the church is to preach the gospel, not only to the congregation. Both tasks are primary: to keep and to extend the church. That is the task Christ entrusted to us.

Rev. A. I. de Graaf (New Zealand) asked whether it is that simple? Each church has a tendency to petrify. The whole church has to be mission-minded. Voices are being raised that the entire structure of the church should be considered anew.

Rev. Joh. de Waal (The Netherlands) was of the opinion that the churches gathered in this ecumenical synod should think together about this complex of problems and that each church should contribute to this thinking.

Dr. D. L. van Halsema (U.S.A. said that all this pointed up the necessity of a study committee that would reflect upon the problems of "Word" and "deed", bringing the gospel and being engaged in what he described with the Dutch term "maatschappelijk werk".

Prof. R. B. Kuiper (U.S.A.) said that we often separate the two too much. Too many preachers address themselves to believers. The preaching is very often at fault. Every sermon ought to be evangelistic.

Dr. Jerome De Jong (U.S.A.) said that in this world the Holy Spirit is moving in a powerful way. We must have an open eye for this. In New York City a new type of church is coming up, the apartment church. This new approach has come to my attention of late. We must consider this, though we do not like to do so.

CAUSE OF ESTRANGEMENT

When the discussion moved on to the question of the causes of the estrangement from the gospel from the gospel, both Rev. Galbraith and Prof. Harris (both from U.S.A.) drew the attention to the old problem of modernism. Modernism has pervaded public schools and the news media. The real problem is that people see churches in our towns, but they do not know what is happening in the churches. Protestantism does not mean a thing to them.

Dr. Van der Vyver (South Africa) said that the Gereformeerde Kerken in The Netherlands have problems different from ours. In The Netherlands the influence of the second world war is felt stronger than in South Africa. But the Gereformeerde Kerken must bring the gospel to these people, living in The Netherlands. This problem is a call that we have to solve together.

We must clasp our hands together, said Dr. Van der Vyver, to help our brethren. I have a deep sympathy for our brethren in The Netherlands. There is a danger while preaching the gospel, one shifts away too far to the borders of the church. I do not say that this happens in The Netherlands, but the danger is always there, said Dr. Van der Vyver.

Rev. Ch. Atger (France) said that we often forget to evangelize. Reflecting upon the situation in France, he said that God is not dead but that He never lived for man in our generation. We must not separate doctrine and practical work, but we need a revival based upon reformed faith.

VIOLENT ANTIPATHY

Prof. G. van Groningen (Australia) mentioned the difficulty how to get near to the people. They are not interested at all. Much violent antipathy is felt when people are being approached with the Biblical message. This comes right in with another problem: knowing the doctrines well but being puzzled about the solidarity with the world. We do not pay attention to sanctification. The spontaneous life in the Spirit is often absent. This is the biggest of all the problems vexing us: a proper living, a life in Christ, a life out of the Spirit in God.

Prof. H. Dekker (U.S.A.) stressed the necessity of bringing the Gospel in the language of our day. There is a general accusation against the church that it lacks love. Have we not often withdrawn from the world too much? Churches sometimes sell their downtown property in order to build in the suburban areas. We are too much a middle class church, and we neglect the lower and higher classes. There is much work to be done in the cities themselves!

Prof. Wyngaarden (U.S.A.) said that contemperaneous preaching is often neglected. When our preaching is slanted to our time, people recognize their own problems, and they react. The gospel is the answer for today's problems.

Rev. W. Brauning (U.S.A.) illustrated the desperate need for the gospel in the large city. The work in the large cities is not easy but we have to suffer sometimes for the cause of Christ. The Christian church must do her utmost to remain in the heart of the cities.

PROF BORST: PRINCIPLES FIRST

Another problem the Gereformeerde Kerken in The Netherlands had brought to the attention of the R.E.S. dealt with the question whether the church has to proclaim the witness of the gospel in the political, moral, and social confusion of our times.

Prof. mr. P. Borst (The Netherlands) said that the church has to indicate principles so that Christians can reflect together upon the many-sided problems of our time. The church should refrain from indicating exactly how the problems are to be solved. That is not the task of the church as such.

Rev. Kilpatrick (U.S.A.) said that a growing nationalism is to be observed, based upon humanistic principles. This is highlighted by the Supreme Court decision concerning prayer in the public schools. It is disturbing that many Christians and Christian organizations have given approval to these decisions. When the time moves on, our people will be more and more in a position of persecution because of the humanistic attitude of our government. There is a need for our people to define our relationship to the state and the relationship of the state to God.

Prof. dr. J. Murray (U.S.A.) was of the opinion that the institution of the state ought to be included in the preaching of the gospel since we have to proclaim the full counsel of God.

Rev. Parera (Ceylon) said that the church is out of step with time. It took our church of Ceylon 320 years to organize native groups!

The Rev. William Reid McEwen, missionary to Australia for the Reformed Presbyterian Church of Ireland, presented a motion, aiming at a summary of the foregoing discussion, and stressing the need to make a thorough study of the complex of problems the Reformed churches scattered over the world have to face from day to day.

The motion was referred to the moderamen in order to consider its insertion into the acts of the synod.

Gaat U verhuizen?

dan naar:

VAN'S MOVING & CARTAGE

(eigenaar J. Vander Wal)

Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks. 1562 Muir Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office EM 6-4090.

After 5 CR 8-3253

Bezoekt de BAZAAR

ten bate van nieuwe CHRISTIAN HIGH SCHOOL (Toronto District). Vrijdag 13 sept. (vanaf 7 n.m.) en Zaterdag 14 sept. (vanaf 11 v.m.). Rehoboth Chr. Ref. Church, Toronto, 800 Burnhamthorpe Rd. Diverse Attracties - Ruime Keuze.

ZIJ NAMEN DE CLAVECIMBEL MEE

(Can. Scene) — Toen Simon Sabathil en zijn zoon Sigurd in 1959 Duitsland verlieten, namen zij een bedrevenheid mee naar Canada, die aan Canadezen onbekend was. Zij maken clavecimbels. Sabathil & Zoon, in Vancouver, doen goede zaken, want er is een grote opleving gekomen in de belangtelling voor de "ouderwetse" clavecimbel.

21-DAAGS RETOUR

per vliegtuig.

30-DAAGS RETOUR

per boot.

Een belangrijke besparing gedurende de winter.

Vraag vrijblijvend volledige inlichtingen.

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.

543 Brant St., Burlington, Ont.

Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.

Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)

Oshawa: RA 8-0281

Onge-evenaarde onderneming

(Can. Scene) — Lange jaren heeft de regering van Newfoundland zich het hoofd gebroken over de vraag hoe zij de inwoners van de honderden geïsoleerde kleine eilandjes en afgelegen gehuchten langs de 6000 mijl lange kust onder de openbare voorzieningen kon brengen. Langzaam aan komt men echter tot de oplossing van dit probleem. Honderden gezinnen hebben reeds deze plaatsen verlaten en wonen thans in grotere groepen met betere faciliteiten. Ook deze zomer zullen weer vele gezinnen uit deze verafgelegen districten verhuizen met toestemming en financiële hulp van de regering.

In 1950 heeft de regering van Newfoundland een aanvang gemaakt met de uitwerking van dit centralisatieplan, en sindsdien zijn 1200 gezinnen uit 87 kleine gehuchten verhuisd. Het verhuizen zelf wordt als een zaak van de gehele buurt opgevat en buren steken de handen uit de mouwen om te helpen in deze unieke onderneming. Als de afstand naar hun nieuwe woonplaats niet te groot is, nemen sommigen zelfs een huis met zich mee. Op lege olievaten, op grote houten vlotten worden ze door motorboten naar de overzijde van de baai of langs de kust getrokken. Het zeewater doet geen schade en de huizen zijn spoedig weer droog en worden dan op vaste funderingen gezet. Om in aanmerking te komen voor een toelage van de regering ter bestrijding van de kosten, moeten de gezinnen naar een door de regering goedgekeurde plaats verhuizen, maar hier en daar wordt erover deze centralisatie nog hevig gedebatteerd; de oudere generatie wil blijven, de jongeren willen verhuizen. Over het algemeen heeft het plan echter veel bijval geoogst.

De uithoeken van Newfoundland kunnen vaak alleen over het water worden bereikt. In het algemeen zijn dit vissersplaatsen of lumberkampen. De foto toont de aankomst van een R.S.M.P. motorboot in zulk een afgelegen plaats.

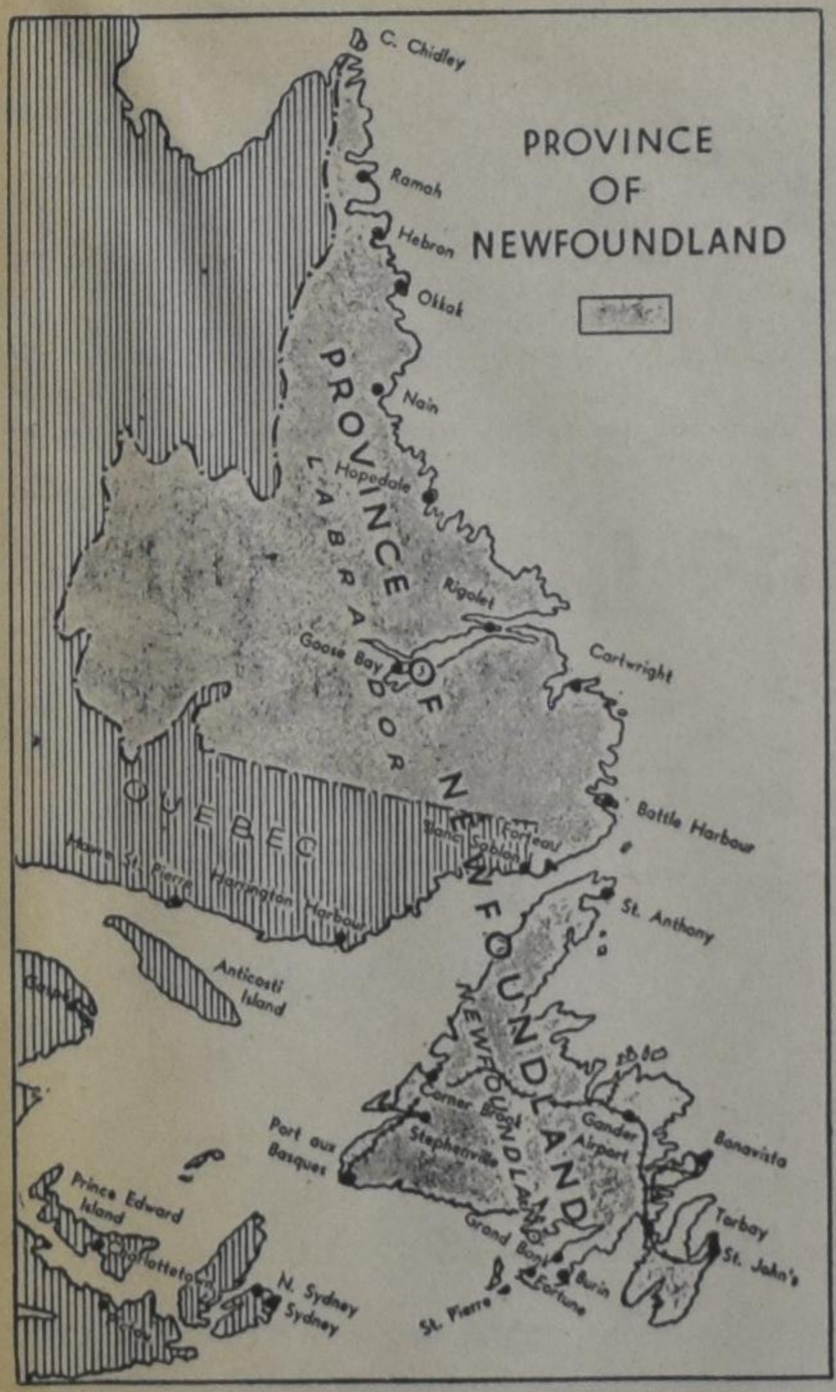

Het grootste deel van de verhuizende kostwinners zijn vissers, houthakkers (of beide) en het feit dat de houthakkersbedrijven en de moderne vispakkerijen zich zo dicht bij elkander bevinden heeft het werk voor hen veel efficiënter en winstgevender gemaakt. Bovendien vinden de nieuwe inwoners hier niet alleen betrekkingen en werkgelegenheden, die in de afgelegen inhammen en eilanden niet bestonden, maar medische verzorging, scholen, wegen en postdiensten die heel wat beter zijn dan zij gewend waren. En bovendien hebben zij thans electriciteit.

De verlaten gebieden waren het eerst bewoond door hardwerkende, Godvrezende Engelsen, Ieren en Schotten, die deze afgelegen plaatsen kozen om dicht bij de winstgevende visgronden te zijn.

Er verscheen een Tweede Druk van

The Bible and the Life of the Christian

Een bundel uiterst leerzame schetsen in de Engelse taal. Deze schetsen werden oorspronkelijk door Prof. Dr. H. E. Runner bewerkt voor de Groen van Prinsterer Society te Grand Rapids, waar zij zo doelmatig bleken te zijn dat besloten werd ze ook voor anderen beschikbaar te stellen.

Prijs slechts $1.75

Bestel dadelijk bij

Guardian Publishing Co. Ltd.

BOX 312, STATION B, HAMILTON, ONT.

Brieven uit Klein-Azie

(Vervolg van pag. 5)

anders echter was het beeld dat zich aan ons oog voltrok. Zittend op één der terrasjes aan het water en beschermd voor de zon door een paar witte lappen die boven onze hoofden gespannen waren, hadden we een magnifiek uitzicht op de baders rondom ons. De mannen droegen inderdaad voor het merendeel een zwembroekje en degenen die alleen hun onderbroekje hadden aangehouden en daarin rondspartelden, waren te tellen! De vrouwen daarentegen gingen gekleed te water. Vele malen heb ik omschreven wat voor soort wijde broeken de Turkse vrouw draagt. Als men met dàt gewaad en dan nog een hoofddoek waaronder hun lange haar vandaan komt, deze mensen hun verkoeling ziet gaan zoeken, wordt de lust tot zwemmen tot een minimum beperkt! Er zijn ook vrouwen die over deze broek nog een wijde rimpelrok dragen. Gaan ze daarmee tot hun middel toe in zee, dan is er dunkt me weinig voorstellingsvermogen voor nodig om het resultaat zelfs in gedachten te kunnen vaststellen. De personen in kwestie hebben echter het grootste plezier en beschouwen dit geploeter en gespartel waarschijnlijk tevens als een bad.

Hoe vreemd wij ook van zo'n schouwspel opkijken, toch is het niet zo verwonderlijk als het wel lijkt. Wanneer we nagaan dat de vrouw in Turkije tot in de twintiger jaren gesluierd was, kunnen we niet verwachten dat ze enkele tientallen jaren later zich haast "ongekleed" en in de nabijheid van mannen, zal vertonen. De "onzedelijke" vrouwen in badpak zijn dan ook de hyper-moderne jongeren en natuurlijk de vreemdeling.

De "geklede vrouw te water" droogt zich na het verkwikkende bad niet af maar laat zich gewoon opdrogen. Meer dan eens hebben we ze half droog in de wachtende taxi's zien stappen en huiswaarts zien rijden. Hoe de taxi er nadien uitzag weten we niet en was voor ons ook niet belangrijk.

Een uitstapje naar de Zwarte Zee bleef echter altijd een attractie en om niet steeds dezelfde route te nemen besloten we op een keer om langs een plekje te rijden waarvan men ons verteld had, dat daar nog veel kamelen werden gehouden. De weg die erheen voerde was niet veel meer dan een karrespoor en we ontdekten dat deze aan weerskanten met prikkeldraad was afgezet. Hoe ongewoon we dit ook vonden, we vervolgden onze weg totdat we aan een soort schuur kwamen, waaruit enkele militairen nogal opgewonden op de auto toetraden. Toegang langs deze weg naar de Zwarte Zee was niet mogelijk zonder permissie van één of andere hogere militaire persoon. Er werd nogal gewichtig gedaan en bij het houten gebouwtje zagen we één der soldaten een telefoongesprek voeren. In het dorp dat we doorgekomen waren werden ze blijkbaar op de hoogte gesteld van onze terugkeer. Ons autonummer en type werd genoteerd en we draaiden de auto naar de richting vanwaar we gekomen waren. We waren echter helemaal niet geïnteresseerd in die speciale permissie en vatten het plan op om de andere weg te nemen, die we altijd hadden gereden. Het bleek echter dat de keus niet aan ons werd gelaten, want aan het eind van het weggetje werden we opgewacht door een 20 tot 30 militairen die als in stormaanval om de hoek kwamen schieten. Door allemaal werden we in de tegenovergestelde richting gewezen dan die welke wij in ons hoofd hadden en bleef ons niets anders over dan de aangeduide route der militairen te volgen. Deze bracht ons naar barakken waar we ook alweer werden opgewacht door de nodige militairen. Vermoedelijke was het een sergeant die de auto-papieren en paspoorten wilde zien en verschillende vragen stelde. Wij werden erop gewezen dat we een overtreding hadden begaan door op militair terrein te rijden en dat we "Number One" waren. Wat dat betekende is ons nooit duidelijk geworden en de Zwitserse auto die er reeds stond, was vóór ons reeds voor "Number One" verklaard. We schenen beide voor hetzelfde feit te zijn aangehouden. De dames mochten echter in de auto's blijven zitten, terwijl de heren binnen verder werden ondervraag door een persoon die misschien tien engelse woorden kende. Allereerst werd er geïnformeerd of de maaltijd al was gebruikt door de overtreders. Zo niet, dan zou daar alsnog voor gezorgd worden! Na een poosje wachten zagen we een militair met een paar glaasjes thee de weg oversteken, om die de 'gevangenen" aan te bieden. Na de overheid overtuigd te hebben, dat we van de prins geen kwaad wisten, geen spionnen waren en er nergens een aanwijzing had gestaan dat we ons op militair terrein hadden begeven, konden we onze tocht voortzetten. De Zwitser werd nog een poosje langer vastgehouden omdat hij een heel lelijk woord had geuit tegen de soldaten in het algemeen.

Ook dit evenement was weer achter de rug en onderweg fantaseerden we nog een beetje door hoe het geweest zou zijn als ze ons werkelijk gevangen hadden gezet!

Nog even wil ik terugkomen op de taxies die er in Turkije zijn en waarvan er twee soorten gebruikt kunnen worden. De ene die de gewone meter heeft en meestal het juiste bedrag aangeeft, vooral wanneer er van te voren bij gezegd is dat hij onmiddellijk die meter in werking moet stellen. Deze taxi kennen we in Europa zowel als in de overige westerse wereld en brengt de passagier dus naar de door hem of haar opgegeven plaats. De dolmu-taxi, zoals de andere heten, hebben een heel ander systeem en het woord dolmu (-vol) verklaart dat reeds. Deze rijden alleen van en naar een bepaald stadsdeel en zijn dus tevens een verlichting voor het overbelaste busvervoer. De zitplaatsen in de dolmus worden verdeeld door de passagiers onderling, of zoveel als de eigenaar die tevens chauffeur is, er maar in wil stoppen. Zij volgen bepaalde routes en voor een rit van ongeveer 10 km. betaalt elke passagier 1 Lira. Hoe meer mensen er dus in het oude vehikel gestouwd kunnen worden, des te beter is dat voor de eigenaar. Het gevolg is dan ook vaak dat er tien personen zitten op de plaatsen waar er hooguit voor zes plaats is. De gewone taxi's behoren aan een firma of garage, maar de chauffeur kan met de prijs wel wat schipperen. In de buurt van ons hotel was ook een taxi-standplaats en één der chauffeurs hadden we daardoor leren kennen. Deze was altijd buitengewoon vriendelijk en beleefd. Dus klampte ik hem eens aan toen ik van een taxi gebruik moest maken. Eerst informeerde ik naar de prijs

Istanbul — Fontein voor Moskee, om voeten, handen, etc. te wassen vóór het betreden van de Moskee.

voor een bepaald stadsdeel. Zijn antwoord hierop was, wijzend op de meter: "Meter says 13.80 Lira, I take 12.50 Lira, just for you." Omdat hij me dus kende wilde hij me graag en vriendendienst bewijzen. Onderweg praatte hij aan één stuk door. Engelse en turkse woorden werden door elkaar gehaald en soms gooide hij een paar franse zinnen ertussen door. Deze taal had hij van zijn moeder geleerd, waarop een heel verhaal over deze vrouw met ziekten en al, ontstond. Hij was zeer verheerlijkt als ik mijn turkse woordenkennis luchtte en dan riep hij tenslotte telkens enthousiast uit: "Very good, very good, you learn talk Turkish silowelie, silowelie."

De laatste twee woorden waren me niet duidelijk en probeerde ik uit te vissen in welke taal dat woord nu weer thuishoorde. De Turken hebben het soms echter erg te kwaad met het uitspreken van twee medeklinkers die op elkaar volgen. Zo wordt er door hen in het woord Amsterdam, een klinker bijgevoegd en spreken zij het uit als Amesterdam. De naam Frits schijnt ook voor hen niet mee te vallen en noemen zij de persoon: "Firits".

Niet veel later kwam ik tot de conclusie dat "silowelie" heel gewoon de Turkse uitspraak was voor het Engelse woord slowly.

Tijdens de rit wilde de vriendelijke man ook graag zijn politieke gevoelens aan me kwijt, wat ik als vreemdeling wel heel erg op prijs mocht stellen. Er heerst n.l. nogal wantrouwen tegen de buitenlanders. In elk geval werd het regeringsbeleid tot aan de grond toe afgebroken en de minister president moesten ze maar ophangen. Met handgebaren maakte hij me de strop duidelijk. Volgens zijn democratisch denken was deze man "very bad and no good". De chauffeur maakte zich hierover helemaal niet boos, maar stelde het vast als een feit.

In tegenstelling tot zijn collega's was hij een vrij rustige rijder, die bijna niet toeterde en plezier in zijn werk scheen te hebben. Veilig leverde hij me af op de plaats van bestemming, maakte een lichte buiging toen ik hem betaalde en nam met een brede armzwaai en dito lach op zijn gezicht, afscheid van me. Sindsdien heeft hij echter als Engelse naam "Silowelie" gekregen.

Het mattenkloppen van de taxi's geschiedt ook een beetje anders dan bij ons. Als de chauffeurs niets anders te doen hebben gaan zij n.l. hun wagen een goede beurt geven en leggen zij de matjes op het midden van de rijweg. Alle rijdend verkeer kan er dus overheen gaan en op die manier wordt het stof er uit gereden. Waarschijnlijk staan ze er niet bij stil dat al die autobanden hun vuil op die vloerbedekking achterlaten. In elk geval zien de matjes er na die behandeling frisser uit en zal het dus toch wel iets geholpen hebben.

In het late najaar zijn er weer andere taferelen op straat waar te nemen dan in de zomer of winter. De Turken zijn grote liefhebbers van kalkoen eten en ongeveer eind November komen boeren van heinde en ver met hun pluimvee naar Istanbul, om deze aan de man te brengen. Vaak wonen zij in Klein-Azië en lopen tientallen mijlen met een dertig tot veertig kalkoenen voor zich uit. Onderweg eten deze dieren alles wat ze maar op kunnen pikken en komt er een koper langs, dan lokt de koopman zijn dieren met wat mais. Degene die de klant aanstaat wordt er tussen uit genomen en voor acht of tien gulden kan de levende vogel worden meegenomen.

Het zou niet te verwonderen zijn, dat de Engelsen de kalkoen Turkey noemen, omdat zij in Turkije zoveel worden gekweekt.

Al deze taferelen, gebeurtenissen en gewoonten kunnen wij Westerlingen soms met verwondering en een lach gadeslaan. De tragedie van de armoede en de "struggle for life" voert helaas de boventoon in de nog onderontwikkelde landen. Als buitenlanders beseffen we na het zien van dit alles pas goed in welk een bevoorrechte positie wij leven.

IVOROL
maakt
sneeuwwitjes
van Uw
tanden.
Eenmaal gekend
Danig verwend

Imp. VAN's IMPORTING
P.O. Box 826, Hamilton, Ont.
Tel. NE 4-8614

Alle goede dingen in drieën

- **De Nederlanden** van 1845
- The Commercial Life Assurance Co.
- The Halifax Insurance Co.

(Canada's **oudste** verzekeringsmaatschappij)

Bij deze **3**

bent U voor **al Uw Verzekeringen** veilig onder dak

Hoofdkantoor: 1303 Yonge St., Toronto. Tel. 924-7311

WIJ HEBBEN WEER EEN AANTAL LEUKE BOUWPLATEN IN VOORRAAD ! !
Wilt U er gaarne een GRATIS voor Uw kinderen ontvangen! Zendt dan omgaand Uw naam en adres aan: Commercial Life, 1303 Yonge Street, Toronto.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussn de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF. (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDEGEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.